EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 252, Mayıs 2008

Bahar süreci, sınıf hareketi ve sol hareket

Yoğun bir hareketlilik içinde geçen bir bahar sürecini daha geride bırakmış bulunuyoruz. Bahar aylarının yılın öteki aylarına göre devrimci siyasal mücadele açısından daha yoğun, hareketli ve verimli geçmesi yıllardan beridir sürmekte olan, artık olağanlaşan bir durum. Devrimci ve reformist kesimleriyle sol parti ve grupların siyasal çalışma ve mücadele bakımından önemsedikleri bir dizi kutlama ya da anmanın bu aylara denk gelmesi buna genel bir ortak zemin yaratmaktadır. Güncel siyasal gelişmelerin seyri ile kitle hareketinin mevcut durumu ise bu zemini şu veya bu ölçüde beslemekte, güçlendirmekte ve verimli hale getirmektedir. Böylece hemen her yıl alışageldiğimiz "bahar hareketliliği" dönemi oluşmaktadır.

Bu yılın baharında son yıllara göre bu iki faktörün birçok bakımdan verimli bir kesişmesi ile yüzyüze kaldık. Bir yandan bahar dönemini önceleyen sürecin günden güne artan mücadele birikimi, öte yandan sermaye iktidarının kritik önemdeki sosyal güvenlik saldırısının bu döneme denk gelmesi bu sonucun oluşmasını hazırladı. Bu açıdan geride kalmakta olan bahar süreci son yıllarla kıyaslanamaz bir verimli mücadele ve hareketlilik tablosu çıkardı ortaya ve sonuçta toplumsal muhalefete fazlasıyla ihtiyaç duyduğu moral bir güç kazandırdı.

Bununla birlikte özellikle devrimci akımların ortak bir tutumla kullanmayı tercih ettikleri nitelemenin, yani "devrimci bahar"ın henüz çok uzağındayız. Baharın devrimciliği halen kitle hareketinin niteliği, muhtevası ve biçimlerinden değil, fakat daha çok devrimci siyasal çalışma için sunduğu potansiyel olanaklardan gelmektedir. Kuşkusuz devrimciler kendi yönlerinden bahar döneminin bu olanaklarını devrimci bir çizgide değerlendirmeye, anma ve kutlamaları kendi yönlerinden devrimci bir çizgide gerçekleştirmeye, dönemin kitle hareketine devrimci bir müdahalede bulunmaya çalışmaktadırlar. Fakat fazlasıyla yetersiz olmalarından bağımsız olarak, bu çabalar kendi başına baharı devrimcileştirmeye henüz yetmemektedir. Bahar dönemindeki kitle hareketliliği, son bahar hareketliliği üzerinden de somut olarak görülebildiği gibi, ihtiyatlı bir ifade kullanacak olursak, halen ancak ilerici bir çizgide seyretmekte, düzen sınırlarını aşmamakta, bugünkü biçimiyle onu henüz fazlaca da zorlamamaktadır. (Kriz içindeki rejimin çatışma halindeki taraflarından birinin bu hareketliliğe kendi yönünden belli bir hayırhah tutumla yaklaşması, hatta hatta kendi hesapları doğrultusundan ondan yararlanmayı umabilmesi de bu aynı gerçeğin bir başka yönden teyididir aslında.)

Yine de bu yılın baharı son yılların durgunluğunun aşılmasında önemli bir kilometre taşı olmuştur. Özellikle sınıf hareketinin dikkate değer biçimde toplumun gündemine girmesi, Amerikancı dinci iktidara son yılların en anlamlı politik ve

moral darbesinin bu dönemin eylemleri ile bizzat işçi hareketi tarafından vurulmuş olması, 1 Mayıs tartışması ve olaylarının sağladığı meşruiyet ve moral, Newroz kutlamalarındaki coşku ve öne çıkan emekçi havası, bu yılın baharına ayrı bir güç ve canlılık kazandırmıştır. Toplamında toplumsal muhalefet ve ilerici-devrimci hareket bu süreçten özgüven ve moral kazanarak çıkmışlardır.

Geride kalan bahar döneminin bu özelliği, sunduğu verilerden de yararlanarak önemli gördüğümüz bazı sorunlar ve sonuçlar üzerinde durmamızı gerektiriyor. Burada bu harekeliliğin yeni bir dökümünü yapmamız ya da olup bitenlerden kendi dar sınırları içinde çıkarılabilecek sonuçlar üzerinde durmamız gerekmiyor, zira bunlar eylem süreçlerine paralel olarak yeterince yapılmış bulunmaktadır. Biz burada, sınıf hareketi ve sol harekete ilişkin olarak bu sürecin kendi yönünden ayrıca tanıklık ettiği bazı daha temel sorunlar üzerinde durmakla yetineceğiz.

Sınıf hareketinde dipten gelen dinamizme dayalı gelişme çizgisi

Sınıf hareketindeki yeni canlanma son bir-iki yılın en önemli olayıdır. 1999 yazında 17 Ağustos depremi ile birlikte kırılan büyük eylem dalgasının ardından sınıf cephesinde ilk kez olarak bu çapta bir hareketlilik ile yüzyüze kalındı. Kuşkusuz işçi hareketinde kıpırdanışlar, direniş ve eylemler yıllarca şu veya bu biçimde hep vardı. Fabrikalarda düzeyinde hak arama mücadeleleri ve sendikalaşma çabaları, sektörel düzeyde özelleştirme karşıtı eylemler, geride kalan yıllar boyunca sınıf hareketi cephesinde hiç eksik olmadı. Fakat ilk kez olarak son bir yıl içinde bu türden eylemlerde belirgin bir çoğalma yaşandı ve toplumda yankı yaratan boyutlara ulaşabildi. Dahası bu eylemlerin bir bölümü alışılmadık biçimde maddi ve moral kazanımlarla da sonuçlandı. Bu arada son yılların en kapsamlı ve uzun süreli grevi de (Telekom) bu aynı dönemde gerçekleşti ve uzun bir aradan sonra grevin etkili biri mücadele silahı olduğunu bir kez daha somut biçimde göstererek, sınıf hareketi için bir başka moral güç kaynağı oldu.

Bahar sürecine bu birikim üzerinden girildi. Bu, etki ve sonuçlarını bahar aylarındaki işçi eylemleri üzerinden ayrıca gösterdi. Büyük yankı yaratan 13-14 Mart genel eylemi, gücünü ve etkisini saldırının niteliği kadar bizzat bu birikimin kendisine de borçludur. Bugüne kadar sayısız saldırı yasasını boş gözlerle ya da yasak savma girişimlerle geride bırakan sendika burokratları ilk kez bu son saldırı karşısında az-çok etkisi olabilecek bir eylem biçimini gündeme getirmek zorunda kaldılarsa eğer, bunu onlar yönünden tam da işçi hareketinin tabandan gelen birikimini ve baskısını algılamaya yormak gerekir. Özellikle Türk-İş payına bu kesin olarak böyledir. Öylesine ki bu konfederasyonun bünyesindeki bir kısım sendika ve yerel şube, merkezi yönetime rağmen eylem iradesi ortaya koyabilmiştir ve sonuçta merkezi yönetim de bunu sineye çekmek zorunda kalmıştır. Hainliği tescilli aynı merkezi yönetim, bir süreliğine ve tümüyle samimiyetsiz bir biçimde de olsa Taksim'de 1 Mayıs yanlısı olabilmişse eğer, bunu da yine işçi hareketinin tabandaki birikimi ve basıncından ayrı düşünebilmek olanağı yoktur.

Bütün bunlar, beli bir süreç içinde birbirini izleyerek gelişen parçalı mücadelelerin, sektörel, yerel ve tekil direnişlerin sınıf ve kitle hareketinin güç, moral deneyim ve soluk biriktirebilmesi bakımından taşıdığı büyük önemi ortaya koymaktadır. 12 Eylül sonrasının en geniş katılımlı, etkili ve soluklu eylem dalgası olan '89 Bahar Eylemleri, zamanında işte tam da bu türden bir birikimin üzerinde yükselmiş ve sağladığı ivme hareketi '91 yılı başına kadar da taşımış, işçi hareketinin bu büyük çıkışı ancak birinci Körfez Savaşı sayesinde kırılabilmişti.

Sonraki yıllarda sınıf ve kitle hareketinin tabandan ve parçalı biçimde gelişen ama adım adım da genişleyip

yaygınlaşan bu eylem çizgisi yerini, uzun bekleyişlerin ardından gelen ve pek az istisna dışında genellikle de hava boşaltma girişimleri olarak kalan merkezi Ankara eylemlerine ya da şu veya bu saldırı karşısında salt belli bir güne endekslenmiş, ön birikim sürecinden ve hazırlık çabasından yoksun genel uyarı eylemlerine bıraktı. Kuşkusuz hükümet politikalarını başkent üzerinden hedefliyor görünen bu geniş katılımlı eylemlerin biçimsel yönden kendine göre bir görkemi ve büyülü havası vardı. Fakat gerçekte bunlar sınıf kitlelerini en kestirme yoldan yatıştırıp çaresizlik içinde yeni bir bekleyiş dönemine sokmaktan başka bir işe yarıyor da değillerdi. Bu anlamda burjuvazinin hizmetindeki sendika bürokrasisi tarafından harekete kurulmuş birer tuzak işlevi de görmekte idiler.

Hareket yıllarca bu kısır döngüden bir türlü çıkamadı. İlk kez olarak mezarda emeklilik ve tahkim yasası saldırısına bağlı olarak tabandan kabaran bir eylem dalgası, genel grev-genel direniş şiarını da yükselterek, '99 yazında bunu aşacak gibi oldu. Fakat '89 Bahar eylemleri sonrasının bu en önemli taban basıncı ve inisiyatifine dayalı eylem dalgası da beklenmedik bir biçimde 17 Ağustos depreminin enkazı altında kalıp kırıldı.

Bu büyük kırılmanın ardından '90'lı yılların sözü edilen güdümlü standart eylem biçimi 2000'li yıllar içinde pek gündeme gelmedi. Elbette bunun gerisinde sendika bürokratlarının artık bu türden hava boşaltma eylemlerine bile gerek duymayacak denli kendilerini rahat hissetmeleri gerçeği vardı. Fakat yine de bu türden eylemlerin kesilmesi orta vadede ve işin özünde hareketin yararına oldu. Bu, tabanda derinden derine biriken mücadele dinamiklerinin kendi doğal gelişme seyrini izlemelerini kolaylaştırdı, sayısız yerel ve tekil eyleme zemin hazırladı. Giderek gelişen ve toplumsal yankı yaratabilen gerçek ve etkili bir kitle eylemi dalgası ise ancak işte bu türden bir birikim üzerinden oluşabilirdi. Bu baharı kapsayan ve 12 Eylül sonrasının en güçlü 1 Mayıs atmosferinin oluşmasını da kolaylaştıran kitle hareketi dalgasının kendi yönünden kanıtladığı da bir kez daha bu oldu.

Bu temel önemde ders, geride kalan 20 yılın toplamından olduğu kadar sınıf hareketinin son iki yıllık seyrinden de adeta kendiliğinden çıkmaktadır. Fakat reformist ve devrimci kanatlarıyla geleneksel küçük-burjuva sol akımlar bunun üzerinde bugüne kadar doğru dürüst durmadılar. Genel ve merkezi eylemlerin büyüsüne kapılmayı ve böylece farkında bile olmadan sendika bürokrasisinin hava boşaltma eylemlerine dolgu malzemesi olmayı sürdürdüler. (Komünistler çok erken bir zamanda, daha 1994 yazında, sendika bürokrasisi tarafından önden çok iddialı bir biçimde gündeme getirilen fakat fiyasko denebilecek bir başarısızlıkla sonuçlanan 20 Temmuz eyleminden hemen sonra, bu eylem tarzından temel önemde bazı sonuçları çıkarmışlardı ve konuya verdikleri önemin bir göstergesi olarak da buna ilişkin değerlendirmeleri anında kitaplaştırmışlardı. *Bkz. 20 Temmuz Dersleri*, Eksen Yayıncılık, 1994).

Sınıf hareketinin gitgide daha büyük umutlar yaydığı bir dönemde ve tam da bunun etkisi ile solda sınıfa yönelişin yeniden büyüyen bir eğilim haline geldiği bir sırada, bu ders üzerinde ne kadar çok durulsa o kadar yeridir. Bilindiği gibi, kolaycılık ve kestirmecilik geleneksel küçük-burjuva akımların bir başka temel özelliğidir. Oysa soluklu bir kitle hareketinin gelişimine öznel açıdan gerekli katkıyı sağlamak, tabanda yoğunlaşan sistemli, soluklu, inatçı ve sabırlı bir çalışmayla olanaklıdır ancak. Kitleleri etkileyip kazanmanın, politik mücadeyi daha ileriye taşımanın, hele hele de devrimcileştirmenin, kendiliğinden kıpırdanışları ileriye sıçratabilmenin, bütün bunların bundan başka da bir yolu yoktur. Genellikle merkezi sendika konfederasyonlarının tabanda biriken hoşnutsuzluğu ve oluşan eylem isteğini kestirmeden boşa çıkarmaya yarayan ve

genel kural olarak arkası çaresizlik içinde yeni bir uzun bekleyiş dönemi demek olan davranış çizgisinin kırılmasını kolaylaştırmanın yolu da buradan geçmektedir. Şu veya bu yerelde, havzada, fabrikada ya da işletmede oluşan birikimin, gerçekleşen parçalı eylemlerin, bunları her adımda besleyen ve güçlendiren devrimci çalışma ve müdahalelerin üzerine gelecek bir genel eylem çıkışının etkili olabilmesi de, sendika bürokratlarının onu hapsetmek istediği sınırların ve özel hesapların dışına çıkarılabilmesi de, yine ancak bununla olanaklıdır. 13-14 Mart eyleminin belli ölçüler içinde kendi yönünden kanıtladığı da aynı zamanda bu olmuştur.

İşçi sınıfı hareketi: Toplumsal muhalefetin öncü dinamik gücü

Fakat etkili bir bahar hareketliliği ile taçlanan bu eylem dalgasının sınıf hareketi üzerinden gösterdiği daha temel önemde bir başka gerçek var. Bu, bugünün Türkiye'sinde, tüm ezilen ve sömürülen katmanlar içinde işçi sınıf hareketinin kendine özgü benzersiz yeri, rolü ve etkinliğidir. Bundan burada genel ve soyut bir teorik gerçek olarak değil, fakat son derece somut, uzun yılları bulan toplumsal bir sürecin pratik bir olgusu olarak sözediyoruz. 12 Eylül karşı devrimini izleyen ve çeyrek asrı bulan döneme dönülüp şöyle bir yeniden bakılsın, bu pratik olgunun anlamı, gücü ve etkisi bütün açıklığı ile görülebilecektir. Kuşkusuz bu, sınıflar mücadelesi bakımından belirgin biçimde zayıf ve her biçimiyle gericiliğin alabildiğine etkin olduğu, büyük ölçüde durgunluk içinde geçen, kitle hareketinin kısır biçimler içinde kendini tekrarladığı, kendini aşma gücü ve dinamizmine bir türlü ulaşamadığı bir tarihi dönem oldu. Fakat böyle de olsa, bu aynı tarihi evre içinde döne döne canlanan ve zaman zaman kendini aşmanın eşiğine de gelen biricik gerçek hareket yine de işçi sınıf hareketi oldu. Bu tespiti yaparken, karakteri, kapsamı, toplumsal bileşimi ve dolayısıyla dinamikleri bakımından tümüyle farklı olan Kürt ulusal hareketini kıyaslama dışı tutuyoruz. Karmaşık ve heterojen bir yapısı bulunan kamu çalışanları hareketini ise geniş bir tanım içinde ve hiç değilse bir bölümüyle sınıf hereketinin bir uzantısı sayıyoruz.

Son hareketliliğin kendi yönünden ayrıca belirgin biçimde gözler önüne serdiği bu olgunun başka yönleri üzerinde durulabilir. Ama bizi burada bunun sol hareket üzerinde oluşturduğu önlenemez basınç ve bu basıncın şu son birkaç yılda daha açık biçimde gözlenebilen bazı sonuçları ilgilendiriyor şimdilik.

Sınıfa karşı uyanan yeni ilginin anlamı ve sınırları

Bugün bir dizi sol grup gitgide daha belirgin bir biçimde sınıf hareketine ve dolayısıyla çalışmasına artan bir ilgi duymaktadır. Bunu tüm siyasal yaşamları boyunca küçük-burjuva katmanları esas almış bazı devrimci-demokrat gruplar üzerinden olduğu kadar, son bunalım ve bölünmelere eşlik eden tartışmalar sırasında açığa çıktığı gibi reformist sol hareketin bazı kesimleri üzerinden de görebilmek mümkün. Kuşkusuz ortada bu ilginin pratik sonuçları konusunda henüz anlamlı sayılabilecek işaretler yok. Ama yine de bu ilginin oluşması, siyasal güçsüzlükten ve açmazlardan çıkış yolu olarak sınıf hareketine ve çalışmasına artan biçimde vurgular yapılması, hele de bunun şu son bir-iki yılın süreçleri eşliğinde olması, dikkate değer bir olgudur. Son yirmi yılın toplamı içinde, ve özellikle de, geleneksel sol harekette işlerin artık eskisi gibi gidemeyeceğinin açık biçimde kanıtlandığı son on yıl üzerinden değerlendirdiğimizde, bu yeni eğilimin hiç de konjonktürel gelişmelerin etkisiyle sınırlı olmadığını görebiliriz.

Önemli bir noktayı peşinen vurgulamak zorundayız. Halen yaşanan ne ideolojik bir görüş açıklığı, ne de buna dayalı bir kimlik

ve yön değişimidir. Gelinen yerde küçük-burjuva akımlardan bunu beklemenin artık herhangi bir gerçekçiliği de yoktur. Onların geçmişten bugüne ne böyle sağlıklı bir devrimci gelişim ve değişim geleneği, ne de artık bu türden bir yeteneği sergileyebilecek politik ve moral güçleri var. Dolayısıyla halen sözkonusu olan, daha çok, bugüne kadar tutulan tüm öteki yolların açık bir başarısızlıkla sonuçlanmasının yarattığı çaresizliğin beslediği bir tür kendiliğinden ve zorunlu yönelimdir. Bir yandan sınıf dışı kesim ve katmanlara yönelik çabaların yılları bulan kısırlığı, öte yandan ise sınıf hareketinin yıllar yılı kendini belirgin bir biçimde döne döne hissetiren gücü ve olanakları, siyasi yaşamda tutunmak isteyen bir dizi sol grubu nihayet sınıf hareketi ve dolayısıyla çalışması üzerinde daha dikkatle durmaya yöneltmektedir. Olup bitenin temeli, anlamı ve sınırları halen bundan ibarettir.

Reformist akımlar sözkonusu olduğunda, buna ek bir noktayı ilave edebiliriz. 12 Eylül yenilgisinin ardından yaşanan çok yönlü tasfiyeci sürecin ürünü olan bu akımlar uzun yıllar boyunca düzenin hassas sınırlarıyla bağdaşan bir siyasal yaşamı, buna parelel olarak sayısız türden liberal birleşmeyi ve bu arada özellikle son yıllarda parlamentarizmi, güç olmanın, kitle desteği kazanmanın, siyaset sahnesinde yer tutmanın ve rol oynamanın sihirli yolu ve çözümü sandılar. Tüm bunlar döne döne başarısızlıkla ve gelinen yerde de bir iç bunalımla, buna eşlik eden gruplaşma ve parçalanmalarla sonuçlandı. İşte tam da bu bunalım süreci içinde içlerinden bazı kesimler, bugüne kadarki liberal kolaycılığın iflasını bir biçimde kabul ettiler; kitlelere gitmek ve gündelik meşakkatli bir çalışma ile kitleleri etkileyip kazanmak dışında bir yol bulunmadığını, bunu ise en başta ve temelde sınıf hareketi üzerinden yapmak gerektiğini, zira gerçek ve tayin edici gücün burada yattığını dile getirmek zorunda kaldılar. Böylece en temel ve en basit bir teorik ve toplumsal gerçeği, 20 yıllık liberal boşa oyalanmaların ardından yeniden keşfetmiş oldular. Burada bizi bu düşünceye ulaşanların samimiyeti ya da dile getirdikleri yönelime pratikte bir karşılık verebilecek güç ve iradelerinin kalıp kalmadığı ilgilendirmiyor. 20 yıldır düzenin icezet alanında çürüyen bu çevrelerden bir yenilenme ve canlılık beklemenin her türlü dayanaktan yoksun olduğunu biz herkesten iyi biliyoruz. Fakat bizi burada ilgilendiren, kolay hesaplara dayalı liberal ütopyaların zaman içinde kaçınılmaz çöküşü ve en basit gerçeklerin kendini liberal sola bile yeniden kabul ettirmesidir.

Halkçı gelenekten gelen devrimci demokrat akımlar sözkonusu olduğunda ise durum nispeten farklıdır. Zira bu gruplardan bazıları devrimci kimliği koruyarak içinden bulundukları açmazdan kurtulmaya çalışıyorlar halen. Sınıf hareketine yönelik ilgi de bu amacını bir parçası olarak anlam kazanıyor ve gündeme geliyor.

Bu henüz geçmiş kimlikle açık bir hesaplaşmaya ve dolayısıyla bir ideolojik yenilenmeye dayanmıyor, daha çok pratik bir zorlanma olarak kendini göseteriyor, demiştik. Yine de bu pratik zorlama ister istemez geleneksel çizgiyi çeşitli yönleriyle sorgulamayı, bazı temel görüşleri sessizce de olsa gözden geçirmeyi ve değiştirmeyi de beraberinde getirecektir. Nitekim ne denli oportünistçe yapılıyor olursa olsun, halen bunun da ilk işaretleri vardır. Sınıf hareketine karşı uyanan bu yeni ilginin 20 yıl öncesinin sınıfa yönelim modasından dikkate değer farkı da buradadır zaten. Halkçılık tükeniyor, ona son 20 yıldır umutsuzca sarılmayı sürdürenlerin kendi bilincinde bile.

Halkçı çizgi ve umutların tükenişi

Sınıf hareketinin halkçı ideoloji ve pratiğin şekillendirdiği akımları kendine çekme olgusuna '80'li yılların sonuna denk gelen yeniden toparlanma döneminde de tanıklık etmiştik. O dönemde de halkçı akımlar pek az istisnayla bir anda ve bir süreliğine "işçici" kesilmiş, kendilerince bir

"sınıf yönelimi" içine girmişlerdi.

O dönemin özel koşulları içinde bu son derece de anlaşılır bir durumdu. Zira ağır bir yenilgi sonrasının bu ilk yıllarında küçük-burjuva katmanlara bir durgunluk, sessizlik ve dahası yılgınlık egemenken, eylem sahnesinde belirgin bir biçimde yalnızca işçiler vardı. Bu, her hareketlenmeden güç ve etkinlik devşirmeye kendiliğinden eğilimli halkçı akımları ister istemez sınıf hareketine yöneltiyor, ama bu yöneliş ideolojik ve programatik herhangi bir sorgulama ile birleşmiyordu. Olup bitenler sınıf kitlelerinin konjonktürel bir hareketliliği içinde değerlendiriliyor, bundan yararlanmaya bakılıyor, ama halkçı ideoloji, çizgi ve programa bağlılık da kolay yenilgi süreci içinde alınan tüm yara bereye rağmen sürdürülüyor, bu arada geleneksel çalışma alanlarının küçük-burjuva katmanlarından gelecek hareketlenmeler de umutla bekleniyordu.

Nitekim işçi hareketi dalgasının kırılması ('91 yılı başı) ile bu sınıf yönelim modasının bitişi üstüste düştü. Halkçı akımlar geleneksel alanlarına, esas olarak da büyük kentlerin sol geleneği olan semtlerine yöneldiler ve buradan kendilerini besleyecek hareketlenmeyi umutla beklemeyi koyuldular. Çok beklemeleri de gerekmedi, '90'lı yılların ortasına doğru bu umutlar gerçekleşecek gibi oldu. Özellikle İstanbul'un bazı semtlerinde Gazi Direnişin simgelediği geçici hareketlenme beklenen patlamanın nihayet gelip çattığı, geçmişin ('80 öncesi yılların) yeni bir biçimde tekrarlanabileceği dönemin başlamakta olduğu umutlarını bir anda güçlendirdi. Halkçı ideoloji, program ve çizgiye güven ve bağlılık yeniden tazelendi ve yüksek sesle dillendirilmeye başlandı. Ne var ki bu umutların dayanaksız olduğunu görmek de çok sürmedi, semtlerdeki sınırlı hareketlilik hızla söndü ve aradan geçen uzun yıllar semt temeline dayalı bir devrimci kitle hareketi beklentisinin temelden yoksunluğunu en tutucu kafalara bile bir biçimde kazıdı.

Özellikle geleneksel devrimci-demokrat çevrelerde sınıfa ilginin yeniden güç kazanmasının gerisinde işte bu katı olgusal durum var. Bir kez daha pratik yaşamın basıncı altında gerçekleşiyor olsa bile bunun 20 yıl öncekinden temel önemde bir farkı, küçük-burjuva katmanlardan gelecek devrimci bir hareketlenmeye bağlanan umutların artık yıkılmış olmasıdır. Bunu tamamlayan ikinci önemli fark, eski ideoloji ve programa olan güvenin de yıkılmasıdır. Açık, samimi ve yürekli bir özelleştirel çaba olarak ortaya konulmasa da, bazı çevrelerde gündeme gelen program ve strateji tartışmaları bunun işaretidir. (Bunları bir dizi çevre üzerinden örneklemek olanaklı, ama buradaki sınırlı amacımız için şimdilik gerekli değil.)

Bu gerçekte halkçı demokratizmin tükenişidir. Bu tükeniş gerçek hayatta bugünü 20 yıl gibi uzun bir süre öncelemektedir. 12 Eylül yenilgisinin açığa çıkardığı gerçekler bunu daha o günden kesinleştirmiş, komünist hareketin doğuşu bunun bilince çıkarılmasının ürünü ve ifadesi olmuştu. Bugün gerçekleşen ise bunun bizzat bugüne kalan halkçı akımların zihninde de giderek daha çok açığa çıkıyor olmasıdır.

Komünistler olarak biz, devrimci ya da reformist geleneksel sol siyasal akımların yüzlerini işçi sınıfa dönmelerinden, pratik çabalarını sınıf hareketine yöneltmelerinden, uzun vadede yaratacağı tüm sorunlara ve olumsuz sonuçlara rağmen, bugünkü koşullarda yalnızca memnuniyet duyarız. Bugün milyonlarca işçi çok yönlü bir gerici kuşatma altındadır ve ona ilerici sınırlarda yönelecek bir siyasal çalışmanın bile bu kuşatmanın kırılması bakımından büyük bir politik-pratik önemi vardır. Bugün için önemli olan sınıf kitlelerinin çok yönlü bir ilerici-devrimci politizasyon ve örgütlenme çabasıyla yüzyüze kalmalarıdır, biz bu doğrultudaki her çabayı yürekten destekleriz. Küçük-burjuva bir ideoloji, program, kimlik ve kültürle şekillenmiş

geleneksel sol akımların bu çaba içinde sınıf hareketine bir dizi bozucu öğe taşıyacakları daha bugünden kolayca öngörülebilir. Fakat yine de bu esası yönünden yarının sorunudur. Buna, ilerici-devrimci hareketin daha geniş kesimlerinden gelecek bir toplam çaba içinde kendini bulması kolaylaşacak politik bir işçi hareketinin zaman içinde üstesinden ayrıca geleceği bir kaçınılmaz sonuç olarak bakılabilir.

Parti ve sınıf hareketi

İdeolojik planda halkçı demokratizmin eleştirisi ve aşılması mücadelesinin ürünü olan TKİP'nin pratik plandaki gelişmesine de ısrarlı ve inatçı bir sınıf çalışması damgasını vurmuştur. Halkçılığın ideolojik olarak tükendiği ve pratik çıkış yolu olarak da yüzünü gitgide daha çok sınıfa döndüğü bir aşamada, bu gelişim çizgisinin ve yarattığı birikimin apayrı bir anlamı ve önemi vardır. TKİP önümüzdeki Kasım ayında 10. yılına girecektir. Partinin kendi cephesinde 10. yıl, halkçılığa karşı mücadelenin teorik ve pratik kazanımlarının derinlemesine bilince çıkarılmasına da vesile olabilmelidir.

Parti sınıf çalışmasında önemli, kapsamlı ve çok yönlü bir deneyim birikimine sahiptir halen. Bu birikimi her yönüyle incelemek ve bundan partisini sınıf çalışmasına bir sıçrama kazandırmak üzere yararlanmak, II. Parti Kongresi'nin önemli kararlarından biri olmuştur. Bu, bizzat II. Kongre'de bir dizi başlık üzerinden yapılmıştır da. Burada ulaşılmış ilk sonuçların partiye ve kamuoyuna sunulması, bu aynı çabanın partinin tümünde yapılmasına bir vesile olmalıdır. Tüm parti, özellikle de sınıf çalışmasının dolaysız yürütücüleri, buna ciddiyetle, sorumlulukla, heyecanla ve tutkuyla sarılmalıdırlar. Partinin sınıf çalışmasında yeni ve etkili adımlara ihtiyacı var, bu ise mevcut çalışma birikimi ve deneyimini değerlendirip özümsenmeden gereğince yapılamaz.

Partinin 7. yılını konu alan değerlendirmenin sınıf çalışmasına ayrılmış bölümünde, alınan bir dizi darbenin de etkisiyle bazı kentlerde parti çalışmasının sınıf ekseninden kaydığı ve bunun acilen giderilmesi gereken bir zaaf olduğu saptanmıştı. O günden bugüne bu zaaf önemli ölçüde geride bırakıldı. Bugün parti temel çalışma alanı olarak saptadığı hemen tüm kentlerde çalışmasını sınıf eksenine gitgide daha güçlü bir biçimde oturtmaktadır. Bu çalışmanın halihazırdaki sonuçları üzerine durmuyoruz. Şu an önemli olan bu yönelime girilmesi ve bunun günde güne daha da güçlendirilmesidir. Başta İstanbul olmak üzere sınıf eksenli çalışmada istikrarlı bir ısrarın hep gösterildiği yerlerde ise, partinin ihtiyacı bu çalışmada derinleşmektir. Saptanmış alan ve birimler ile tüm güçlüklere rağmen bunlara yönelik çalışmada ısrar, ihtiyaç duyulan derinleşmenin ilk temel koşuludur. Sık sık alan ya da fabrika değiştirmek, o güne kadar yürütülen çalışmanın etki ve sonuçlarını boşa çıkaracağı gibi, derinleşmede ısrar çizgisinin de yitirilmesi anlamına gelir.

İdeolojik planda halkçı demokratizmin eleştirisi ve aşılması mücadelesinin ürünü olan TKİP'nin pratik plandaki gelişmesine de ısrarlı ve inatçı bir sınıf çalışması damgasını vurmuştur. Halkçılığın ideolojik olarak tükendiği ve pratik çıkış yolu olarak da yüzünü gitgide daha çok sınıfa döndüğü bir aşamada, bu gelişim çizgisinin ve yarattığı birikimin apayrı bir anlamı ve önemi vardır.

Partinin sınıf çalışması her zaman doğrudan fabrikalar üzerinden süren bir politik çalışma olageldi. Bu sanıldığı gibi hiç de olağan bir davranış çizgisi değildir. Türkiye solu geçmişten beri ve halen bu tarza hemen tümüyle uzaktır. Geleneksel sol için sınıf çalışması herşeyden önce

sendikal bir çalışmadır, sendikal mevziler ve olanaklar üzerinden yürür. Bu sorunlu davranış çizgisi halkçı demokratizmin sınıfa yöneldiği her durumda neden kolayca ekonomizme ve reformizme kaydığının da bir açıklamasını verir bize. Sınıfa sendikalist bakışını yansıması olan bu çizgi, geleneksel solun kolaya eğilimli zaafiyetinden de gereğince güç almaktadır. Zira sendikal mevziler üzerinden müdahale sınıf içinde kestirmeden güç ve etki sahibi olabilmenin en kolay yolu olarak görülmektedir.

Komünistler bu kolaycılığa prim vermedikleri gibi daha en baştan da bunu açık biçimde eleştirdiler. Sınıf çalışmasını esası yönünden doğrudan fabrikalar üzerinden yürütülen devrimci bir siyasal çalışma olarak ele aldılar. Elbette hiçbir biçimde sendikal çalışmayı, mücadeleyi ve sendikal mevzilerin önemi küçümsemediler. Fakat bütün bunları sınıfa yönelik genel siyasal çalışmanın bir parçası, hiç de belirleyici olmaması gereken özel bir alanı olarak gördüler. Sendikal alanda sağlıklı mevziler elde edebilmenin yolunun da ancak bundan geçtiğini gözönünde bulundurdular. Geleneksel solun sendikalist eğilimlerine karşı bir çubuk bükmeyi de içeren bu çizgi, belki bir ölçüde sendikal çalışmayı ve mevzileri yeterince önemsememek, buna yeterli dikkati göstermemek gibi bazı yan zaaflar da üretti. Fakat temelde komünistlerin yönelimi doğru, sağlam ve sağlıklıydı.

Geride bırakmakta olduğumuz bahar döneminde parti sınıf çalışmasına yeni bir güçle yüklendi. Bahar çalışmasını sınıf eksenli olarak sürdürmenin yanısıra bir dizi kentte özel sınıf çalışması etkinlikleri bunun ifadesi oldu. Toplumun geneli üzerinde olumlu bir etkisi ve yankısı olan bu yılın İstanbul 1 Mayıs'ında partili işçi gruplarının gösterdiği inisiyatifin bu çerçevede belki de henüz bir ölçüde sembolik, ama yine de büyük bir politik önemi ve anlamı vardır. Bu bir rastlantı olmamıştır, partinin yılları bulan çalışmasının anlamlı bir gündeki anlamlı işaretleridir bunlar.

Partinin sınıf çalışması her zaman doğrudan fabrikalar üzerinden süren bir politik çalışma olageldi. Bu sanıldığı gibi hiç de olağan bir davranış çizgisi değildir. Türkiye solu geçmişten beri ve halen bu tarza hemen tümüyle uzaktır. Geleneksel sol için sınıf çalışması herşeyden önce sendikal bir çalışmadır, sendikal mevziler ve olanaklar üzerinden yürür. Bu sorunlu davranış çizgisi halkçı demokratizmin sınıfa yöneldiği her durumda neden kolayca ekonomizme ve reformizme kaydığının da bir açıklamasını verir bize.

***

Zor dönemleri üst üste deviren Türkiye yeni bir zor döneme giriyor. Burjuva gericiliğinin kendi bünyesinde süren ve giderek de sertleşen iç mücadelenin muhtemel sonuçları bir yanda, büyük yıkımlara yolaçabilecek bir ekonomik kriz ihtimali öte yanda, işçi sınıfı ve emekçi kitleler için bugünkünden çok daha zor günler tehlikesi anlamına geliyor. Türkiye'nin ilerici toplumsal muhalefeti ve devrimci güçleri bu tehlikeyi sınıf hareketi eksenli bir güç yığınağı ile bir ölçüde olsun karşılama yeteneği gösterebilirler. Arada ezilmekten kurtulmanın ve iç çatışma içindeki burjuva gericiliği karşısında devrimci bir alternatif çıkış yolu yaratmanın başkaca bir olanağı yoktur. Bugünün Türkiye'sinde gücünü ve yığınağını sınıf hareketi eksenine oturtamayan hiçbir karşı hazırlığın herhangi bir başarı şansı yoktur. Zira bugünün Türkiye'sinde işçi sınıfı hareketinden başka tüm öteki emekçi ve ezilen katmanları kendi ekseninde birleştirebilecek ve ardından sürükleyebilecek başka herhangi bir sınıfsal dinamik yoktur.

EKİM

Bahar döneminden yansıyanlar...

Devrimcilik iddiası ve illegal devrimci örgütsel faaliyet

Bilindiği üzere Türkiye'de bahar süreci, genelde yılın diğer mevsimlerine göre politik atmosferin daha diri olduğu bir döneme tekabül eder. Bu atmosfer doğal olarak 1 Mayıs'ın öngünlerinde daha da pekişir. Zira 1 Mayıs bahar döneminin doruğudur. Öyle ki, kayda değer bir politik varlık gösteremeyen bir takım mezhepler/çevreler bile, 1 Mayıs'a hazırlık çerçevesinde seslerini bir şekilde duyurmaya çalışırlar.

Bahar dönemi doğal olarak ilerici-devrimci parti ve örgütler açısından da hareketli bir dönemdir. Siyasal faaliyet daha tempolu ve yoğun bir hal alır bu dönemde ve bu baharın hareketli havasını kendi yönünden ayrıca besler. Öte yandan, propaganda-ajitasyon faaliyetinin belirgin biçimde yaygınlaştırılması, peşpeşe gerçekleşen eylemler ile bu eylemlerin örgütlenme süreci, bahar döneminin yılın geri kalan aylarının seyrine de etki etmesini sağlar.

Sınıflar mücadelesi, daha açık bir ifadeyle devrim ve sosyalizm mücadelesi, elbette takvim günlerine veya mevsimlere bağlı değildir. Buna karşın bahar döneminde politik atmosferin belli bir canlılık kazanması hem anlaşılır durumdur, hem de kitle hareketiyle devrimci hareket açısında belirgin avantajlar sağlar.

Bahar döneminin aynasından yansıyanlar, politik özneler hakkında bir çeşit gösterge işlevi de görür. Bu yansımalar her zaman tablonun tümünü yansıtmasa da, genel çerçevede bir fikir edinmek için kayda değer veriler sunar.

1 Mayıs'ın hemen öncesinde gözlenen tablo

Şu sıralar bahar döneminin doruğu kabul ettiğimiz 1 Mayıs'ın öngünlerindeyiz *(metin*

26 Nisan'da kaleme alınmıştır... -Red).

Buradan sol akımların illegal temellere dayalı siyasal faaliyetine İstanbul geneli üzerinden baktığımızda, yazık ki tablonun vahim olduğunu söylemek durumundayız. Komünistlerin yaygın faaliyetini bir yana bırakırsak, kayda değer bir çalışmaya halen rastlanmamaktadır. Herşeye rağmen devrimcilikte ısrar edenlerin bile devrimci illegal siyasal faaliyet yürütme kaygısı gütmedikleri, bu konudaki iradelerin genelde iyice aşındığı belirgin biçimde gözlenmektedir.

Her zamanki gibi yaygın bir çalışma yürütenler yine komünistler olmuştur. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nden isyan ateşlerinin 21 Mart'ta tutuşturulduğu Newroz'a, oradan 1 Mayıs'a uzanan dönemde, partimizin devrimci temellere dayalı illegal faaliyeti ivmelenerek devam etmiştir. Yaygın afişlemenin yanısıra bildiri, kuşlama, yazılama gibi araç ve yöntemlerle de zenginleştirilen illegal parti faaliyeti kentin dört bir yanında işçi ve emekçiler tarafından hissedilmiştir.

Kısaca özetlediğimiz bahar dönemi tablosundan yansıyanlar tesadüf mü? Kuşkusuz ki değil! Zira solun genel tablosundan yansıyanların bir de arka planı var. Yansıyanlar birer sonuçtur ve bunlara kaynaklık eden ciddi nedenler mevcuttur.

Tutarlı devrimciliğin olmaz olmaz koşulları

Komünistlerin, devrim ve sosyalizm mücadelesinde devrimci teori, devrimci sınıf, devrimci örgüt bütünlüğüne çubuk bükmesi elbette yeni değildir. Ancak **TKİP II. Kongresi**'nin ardından ve bizzat kongredeki değerlendirmelere bağlı olarak, bu vurgular yeniden öne çıkartılmıştır.

Hiçbir ciddi devrimci siyasal akım, iktidar perspektifiyle yükselttiği mücadelede, ilkesel önem taşıyan mücadelenin bu üç boyutunu gözardı edemez. Zira bu üç temel ayak üzerinde yükselmeyen her siyasal hattın bütünlükten yoksun, parçalı kalması kaçınılmazdır. Mücadele iyiniyetle, kararlılıkla sürdürülse bile bu temel ayaklardan birinin eksikliği, muhakkak ki, sözkonusu akım veya akımların ayaklarına dolanacaktır.

Türkiye devrimci hareketinin kendi özdeneyimleri olsun, dünyadaki komünist parti ve devrimci örgütlerin tarihsel deneyimleri olsun, toplamında sınıflar mücadelesi tarihi, sözünü ettiğimiz temel ayaklardan yoksun olmanın yolaçtığı son derece öğretici olaylarla doludur. Sayısız

örnekle karşımızda duran tarih gösteriyor ki, devrim mücadelesinde bu temel ayaklardan birinin eksikliği pek çok soruna kaçınılmaz olarak kapı aralıyor, biriken sorunlar nesnel koşulların etkisiyle birleşince yıkıcı, çürütücü, tasfiyeci savrulmalara yol açıyor. Bu aşamada ise değerler yitiriliyor, ciddiyet ve samimiyet sorunu boy veriyor. İradenin zayıflaması ve iddianın yitirilmesiyle başlayan süreç, giderek bir dönem mücadelede öne çıkan/önemsenen temel ilke ve değerlerin unutulması veya bir kenara itilmesinin "olağan" karşılanması noktasına varabiliyor.

Siyasal mücadele sahnesine çıkışı TKİP'nin kuruluşuyla taçlanan komünist hareket, devrim ve sosyalizm mücadelesini iktidar perspektifiyle yürüten ciddi akım veya akımların devrimci teori, devrimci sınıf, devrimci örgüt diyalektik bütünlüğünden hiçbir koşulda vazgeçmeyeceğini sık sık dile getirmiş, bu eksende tasfiyeciliğe karşı ilkeli bir mücadele yürütmüş ve elbette kendi pratiğiyle de buna uygun davranmıştır. Bu değerleri rehber edinen komünist hareket, diğer devrimci akımları, pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da uyarmış, sınıflar mücadelesinde ufku kapitalizmi aşan her devrimci akımın, mücadelenin bütünselliğini gözetmek zorunda olduğunu hatırlatmıştır.

Devrimci teorinin geleneksel sol akımlar nezdindeki "önemi" bilinmektedir. Teoriye verilen önemin sınırları, geleneksel küçük-burjuva sol akımların, hem dostun hem düşmanın önünde dalgalandırılan bir bayrak olması gereken program konusundaki tutumlarıyla belirlenmektedir. Programsızlık veya tozlu raflara atılan programlar olgusu da, marksist dünya görüşü ve mücadele

geleneklerine gösterilen "ilgi"nin boyutunu gözler önüne sermektedir.

Düşünsel alanda bir yenilenme yaşamak bir yana, halen 1970'li yılların bilinciyle, terminolojisiyle yetinenler bile var. Bugünün Türkiye'sinde, neredeyse 40 yıl önce henüz 20'li yaşlardaki devrimcilerin sınırlı bir birikim ve deneyimle ortaya koyabildikleri düşünsel üretimle yetinen örgütlerin bile bulunabilmesi, inanılmaz görünmekle birlikte yazık ki açık bir olgudur.

Devrimci teoriye gösterilen ilginin sınırlarının elbette bir sınıfsal temeli de vardır. Dünyanın bu algılanış ve yorumlanış şeklinin maddi-toplumsal zemini vardır; başka bir ifadeyle sınıfdışılığı temel alan çizgi, aynı zamanda devrimci teorinin kavranması ve ülke koşullarına somutlanması önünde bir engele de dönüşmektedir. Mezhep, hatta kimi zaman "tarikat" sınırları içine hapsolmayı sorun etmemek, ufku daralmış bir anlayışın kaçınılmaz sonucu olmaktadır.

İçinde şekillendiği maddi-toplumsal zemin sınıf dışı olunca, bir akımın proletaryanın dünya görüşünü kavramaya gereken ilgi, özen ve yeteneği göstermesi de mümkün olmamaktadır. İlgiye konu olduğu kadarıyla ise, marksist dünya görüşü sözkonusu toplumsal katmanın dar ufkunun bozucu/çarpıtıcı süzgecinden geçerek yanlış yorumlanmaktadır.

Bundan dolayı, marksist-leninist ve komünist sıfatlarını kullanmaya eğilimli akımların, rahatlıkla bu söylemle temelden çelişen bir pratik yönelim sergilemeleri rastlantı değildir. Gerçekte bu çelişkili bütünlükten yansıyan, kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfı olarak proletaryanın benzersiz tarihsel misyonunun farkında olmamak ya da bu misyonu kabullenmemektir. Doğal olarak işçi sınıfına güvensizliği besleyen bu algı, sınıfa tarihsel misyonu üzerinden değil, verili koşullardaki pratiğini esas alarak yaklaşmaktadır, ya da tersi... Verili durumuna bakarak işçi sınıfının tarihsel misyonunu yerine getiremeyeceği kanısına varılarak aynı noktaya çıkılınaktadır.

Hareket noktası hangisi olursa olsun sonuç değişmemektedir: Kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfı olarak işçi sınıfına güvensizlik!

Güvensizliğin dolaysız sonucu ise, hem stratejide hem taktik politikada proletaryanın devrim ve sosyalizm mücadelesinde oynayacağı belirleyici rolü dışlayan bir çalışma tarzı olmaktadır.

Yineliyoruz: Devrimci örgüt yaşamsaldır!

Devrimci teorinin temelli önemi ile devrimci sınıfın belirleyici misyonu gibi

sınıflar mücadelesinde hayati önem taşıyan konularda yaşanan kavrayış sorunu ya da kafa karışıklığı, üçüncü temel ayağın, yani devrimci örgüt ayağının da pek çok sorunla malul olmasını belirlemektedir.

Kuşkusuz bu sorunların çok farklı boyutları da mevcuttur ve her sorunun ayrıca irdelenmeye ihtiyaç duyduğu da bir gerçektir. Biz burada sadece devrimci illegal siyasal faaliyet üzerine durmak istiyoruz.

Yukarıda da ifade edildiği üzere, yılın politik yönden en önemli sürecine denk düşen 1 Mayıs öncesi dönemde, her şeye rağmen devrimci çizgide ısrar etmeye çalışan akımların bile, kayda değer bir illegal devrimci siyasal faaliyetine rastlamamaktayız. Öyle ki, yıllardan beri devam eden bu durum, tamamen kanıksanmış görünüyor. Kanıksama ise, giderek devrimci illegal faaliyet kararlılığının aşınmasını kaçınılmaz kılıyor.

İllegal devrimci politik faaliyet yürütme refleksinin, daha da vahimi iddiasının yitirilmesi, devrimci teorinin yolgösterici niteliğinin kavranmasındaki sorunların bu alana yansımasından bağımsız değildir. İlkesel tutum geliştirme noktasında karşımız çıkan irade zayıflığının bir yanı da, illegal devrimci siyasal faaliyetin gündemden düşmesi şeklinde dışa vurmaktadır.

Kuşkusuz devrimci örgüt illegal siyasal faaliyetten ibaret değildir. Tartışmamız bu değil. Ancak illegal siyasal faaliyet yürütüme refleksini, giderek iradesini yitiren bir devrimci örgütün de, en temel niteliklerinden birinden yoksun kaldığı ya da kendini bundan yoksun bıraktığı açıktır. Kitlelerin şiddetini temel alan devrimin zoruyla kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurma iddiası taşıyan, işçi sınıfı ve emekçilerin karşısına bu iddiayla çıkan her akım için bu noktaya savrulmak, son derece vahimdir.

Düzen karşısındaki duruşu devrimci olan her akımı desteklemeyi program maddesi şeklinde ifade bir parti için bu tabloyu çizmenin iç açıcı bir tercih olmadığı açıktır. Bununla birlikte varolan sorunların görmezden gelinmesinin de, devrimci sınıf mücadelesinin gelişimine zerre kadar katkısı olmayacağına göre, devrimcilerin dikkatini bu alanda yaşadıkları ciddi zaafiyete çekmek

kaçınılmaz olmaktadır.

Partimiz illegal temellere dayalı siyasal-örgütsel yaşamda kararlı, ısrarlı ve tutarlıdır!

Türkiye'nin verili koşullarında illegal temellere dayalı devrimci siyasal faaliyeti devrimci örgüt iddiasının zorunlu bir koşulu olarak kavrayan TKİP, en zor dönemlerinde bile bu iddiaya uygun hareket etmiş, yediği ağır darbelerin ardından bile illegal devrimci siyasal faaliyetini kesintisiz olarak sürdürmüştür. Partimizin geride kalan yıllar içinde illegal devrimci faaliyetini derinleştirmekle ve zenginleştirmekle kalmamış, yeniden yeni yeni kentlere yayma iradesi de göstermiştir. Halen de II. Parti Kongresi'inde ortaya konulan irade doğrultusunda bunu her açıdan daha güçlendirme süreci içindedir.

Komünistlerin şu ana kadarki pratikleriyle bu alanda da tutarlı bir pratik sergileme başarısı gösterebilmeleri, devrimci teori, devrimci sınıf, devrimci örgüt diyalektik bütünlüğü planındaki bilinç açıklığından, bunun ifadesi ilkesel tutumlarından bağımsız değildir. İllegal devrimci politik faaliyet konusunda gösterilen ısrar ve bu konuda yakalanan başarı, berrak bir bilinç ve tok bir iddianın dolaysız sonucudur aynı zamanda.

26 Nisan 2008

Partinin pratik faaliyetlerinden...

Devrimci seferberlik içinde umudu örgütlüyoruz!

İstanbul genelinde kesintisiz ve sistemli bir şekilde devam eden illegal devrimci siyasal faaliyetimiz, sol hareketin mevcut pratiği üzerinden Partimizin üstlendiği önderlik misyonuna bir kez daha ışık tutmaktadır. Tasfiyeci sürecin koyu bir devlet terörü eşliğinde sürdürüldüğü bir dönemde **"Devrimci örgüt yaşamsaldır!"** değerlendirmesinde ifadesini bulan "devrimci iradeye" vurgu hiç de nedensiz değildir. Sol hareket cephesinde yıllardır belirgin bir genel sağa kayış yaşanmaktadır. Bu kendini devrimci-demokrat hareket özgülünde ise öteki zaaflar yanında illegal çalışmada, buna dayalı araç ve yöntemlerin kullanılmasında göze batan bir zayıflama olarak açığa vurdumaktadır.

İşte böylesi bir dönemde komünistler olarak yıllardır devam ettirmekte olduğumuz illegal pratik faaliyetimizi sistemli bir biçimde sürdürerek sürece iradi bir müdahaleyle yüklenmekte, böylece sermaye devletinin sol hareket üzerinden ulaşmak istediği hedeflere de anlamlı bir yanıt vermekteyiz. Bu çerçevede 1 Mayıs'la taçlanan bahar dönemine kadar İstanbul'da illegal araç ve yöntemlere dayalı olarak gerçekleştirdiğimiz propaganda-ajitasyon faaliyetimizin bir özetini sunmak istiyoruz. *(Bu türden bir döküm İstanbul'un belli yerelleri yönünden ayrıca yapılmış ve partimizin web sitesinde yayınlanmıştır... Bkz.* ***Partinin pratik faaliyetlerinden/Bahar dönemini devrimci coşkumuzla karşıladık!...****- Red)*

Ulucanlar katliamı ve direnişi...

26 Eylül Ulucanlar katliamı ve direnişinin yıldönümü vesilesiyle çıkardığımız ***"Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!"*** şiarlı ve üzerinde Ümit ve Habip yoldaşların resimlerinin bulunduğu afişlerimiz Esenyurt, Avcılar, Kıraç, Beylikdüzü, Küçükçekmece, Bahçelievler, Bakırköy, Merter, Topkapı, GOP, Kadıköy, Ümraniye, Sultanbeyli, Sarıgazi, Maltepe, Kartal, Pendik ve Gebze ilçe ve semtlerinde yaygınca yapılmıştır. Ayrıca gerek Rumeli yakası gerekse Anadolu yakasında E–5 hattı boyunca afişlerimiz trafo ve levhaları süslemiştir.

Ekim Devrimi, 20. Yıl, II. Parti Kongresi...

Ardından şanlı Ekim Devrimi ve partimiz TKİP'in yıldönümü vesilesiyle hazırlanan, üzerinde kızıl bayraklı işçi figürlerinin bulunduğu ***"Ekim devrimi***

90. yılında! Yeni Ekimler için TKİP saflarına!" şiarlı ve ***"20. yıl: Ekim'den Partiye, Partiyle Devrime!"*** şiarlı iki çeşit büyük boy ve de ***"Sosyalizm kazanacak! Yeni Ekimler yolunda ileri!"***, ***"20. Yıl: Geçmişi aştık, geleceği kazanacağız!"*** şiarlı iki çeşit ufak boy afişlerimiz çıkartılmıştır. Bu pratik faaliyetimizin sürdüğü esnada Partimizin II. Kongre'sini kamuoyuna duyuran ***"TKİP II. Kongresiyle 9. yılında!"*** şiarlı ve orak-çekiç amblemli, kıpkızıllığıyla metrelerce öteden göz alan büyük boy kongre afişlerimiz elimize ulaşmıştır.

Bu üç afişimiz; Esenyurt, Kıraç, Avcılar, Sefaköy, Halkalı, Söğütlüçeşme, İnönü Mahallesi, İkitelli Atatürk Mahallesi, Köyiçi, Organize Sanayi, Şahintepe, Bayramtepe, Altınşehir, Güneşli Mahmutbey yolu, Kocasinan, Yeni Bosna- Güneşli sanayi bölgesi, Zafer Mahallesi, Şirinevler, Barboros Mahallesi, Bağcılar Fatih Mahallesi, Çiftlik, İnönü Mahallesi, Soğanlı, Topkapı, Gazi Mahallesi, Karadeniz Mahallesi, Ümraniye 1 Mayıs ve Başaran Mahallesi, Birlik, Emek Mahallesi, Altınşehir, Ihlamurkuyu, Dudulu, Esenşehir, İmes-OSB, Kayışdağ, Ferhatpaşa, Küçükbakkalköy, İçerenköy, Sarıgazi, Samandıra, Sultanbeyli, Gülsuyu, Maltepe, Kartal, Pendik, Tuzla ve Gebze'ye kadar uzanan geniş bir alanda kullanılmıştır. Ve her iki yakada E-5 güzergâhı, Kadıköy ile diğer ilçe ve semtlerin bağlantı yolları afişlerimizle donatılmıştır. Afiş çalışmasının yanı sıra birçok semtte ve sanayi bölgelerinde şanlı Ekim Devrimi'ni anan ve II. Kongre'yi selamlayan, işçileri partide örgütlenmeye çağıran duvar yazılamaları yapılmıştır.

"Özgürlük, devrim, sosyalizm!"

Kasım ayından bahar döneminin başlangıcı sayabileceğimiz Şubat ayına kadar yine çeşitli siyasal gündemleri içeren büyük ve ufak boy afişlerimiz birçok emekçi mahallesini, sanayi bölgelerini ve geçiş güzergâhlarını renklendirmiştir. Üzerinde büyük bir orak-çekik figürü bulunan ***"Sosyalizm kazanacak!"*** şiarlı afişimiz, sosyal yıkma karşı emekçileri mücadeleye çağıran ***"Yıkıma, sömürüye, köleliğe boyun eğme!"*** şiarlı afişimiz, emekçilere kurtuluşun ve çözümün sosyalizmde olduğunu propaganda eden ***"İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!"*** ve ***"Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!"*** şiarlı afişlerimiz, emperyalist saldırganlığı teşhir eden ***"Ortadoğu emperyalizme ve siyonizme mezar olacak!"*** şiarlı afişimiz, iş cinayetlerini teşhir eden ***"Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak"*** şiarlı afişlerimiz bu dönem boyunca kullanılmıştır.

Büyük boy afişlerimizin yanı sıra ***"Sınıfa karşı sınıf, düzen karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!"***, ***"Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!"***, ***"Kahrolsun emperyalizm, direnen halklar kazanacak!"***, ***"Şovenizme ve faşizme karşı devrim saflarına!"***, ***"Kürt halkına özgürlük! Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!"***, ***"Özgürlük, devrim, sosyalizm!"***, ***"Çözüm devrimde, kurtuluş***

sosyalizmde!" şiarlı küçük boy afişlerimiz siyasal süreçlerdeki yaşanan gelişmelere bağlı olarak kullanılmıştır.

8 Mart: Özgürlük ve eşitlik için!

Komünistler bahar döneminin startını, Emekçi Kadın Komisyonları'nın 24 Şubat'ta düzenlediği "Özgürlük ve eşitlik için emekçi kadınlar bir adım ileri" şiarlı kurultayı da selamlayan bir tarzda, 8 Mart vesilesiyle Şubat ayının son haftasından itibaren vermişlerdir. ***"Yaşasın 8 Mart! Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!"*** ve ***"Yaşasın 8 Mart! Kadınların kurtuluşu sosyalizmde!"*** şiarlı büyük boy afişlerin yanı sıra ***"Özgürlük ve eşitlik için 8 Mart'ta alanlara!"*** ve ***"Kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde!"*** şiarlı iki çeşit küçük boy afiş bu dönem boyunca kullanılmıştır.

Newroz: Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Ardından sermaye devletinin toplumda yarattığı şovenizm ve linç kültürüne karşı emekçileri uyarmak ve kardeş Kürt halkı üzerinde yıllardır uygulanan imha ve inkâr politikasını teşhir etmek için yaklaşan Newroz bayramını selamladık. Görselliği açısından da dikkat çeken ve üzerinde Newroz ateşinin figürü bulunan ***"Bıji Newroz! Kürt halkına özgürlük!"*** şiarlı ve ***"Yaşasın halkların kardeşliği! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!"*** şiarlı iki çeşit büyük boy afişimizi semtlere ve merkezi noktalara yaptık. Ayrıca yine ***"Newroz piroz be! İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!"***, ***"Bıji Newroz, Kürt halkına özgürlük!"*** şiarlı ufak boy afişlerimizle her yeri donattık. Düşman böylesi bir dönemde devrimci faaliyetimizin yaygınlığı üzerine yaşadığı hazımsızlığı özellikle de E–5 gibi merkezi yerdeki afişlerimize büyük bir hışımla saldırarak ortaya koydu.

Ancak düşmanın bu çabasının boşuna olduğunu yaklaşan 1 Mayıs vesilesiyle bir kez daha, üstelik daha da yaygın bir pratik faaliyetle göstermiş olduk.

SSGSS'ye, Sosyal yıkıma ve sömürüye karşı!...

1 Mayıs öncesinde SSGSS'ye karşı 6 Nisan'da yapılacak miting için Avrupa yakasında E-5 güzergâhında çeşitli noktalara yazılamalarda bulunduk. Küçükçekmece Bağlar mevkiinde ***"SSGSS'ye hayır!"***, Bahçelievler Çocuk Esirgeme Kurumu civarında ***"Sağlık haktır satılamaz!"***, ***"SSGSS'ye karşı 6 Nisan'da Kadıköy'e!"***, İncirli girişinde ***"Sosyal yıkıma ve sömürüye karşı mücadeleye!"***, Ambarlar mevkiinde ***"Emeklilik hakkı gasp edilemez!"***, Topkapı'da ***"Yaşasın devrim ve sosyalizm!"***, Halıcıoğlu'nda ***"Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!"*** yazılamaları gerçekleştirdik. Ayrıca birçok noktaya "TKİP" imzalamalarında bulunduk.

1 Mayıs: Sosyalizm kazanacak!

1 Mayıs faaliyetimize ise, üzerinde zincirlerini kıran işçi figürü bulunan ***"Yaşasın 1 Mayıs! Sosyalizm kazanacak!"***, ***"Emperyalizme, şovenizme, faşizme karşı 1 Mayıs'a!"***, ***"Sosyal yıkma,***

köleleştirmeye, sömürüye karşı 1 Mayıs'a!" şiarlarının yer aldığı üç çeşit büyük boy afişimizle başladık. Yine Esenyurt'tan başlayıp Anadolu yakasında Gebze'ye kadar uzanan hat boyunca ana arterlerde, emekçi semtlerinde, sanayi bölgelerinde afişlerimiz yaygın bir şekilde kullandık.

Bu durumun yarattığı rahatsızlık düşmanın bir kez daha afişlerimize saldırmasıyla belli oldu. Sermaye devleti nasıl ki Taksim'i işçi ve emekçiler kapatarak sınıfsal bir tavır ortaya koyuyorsa, E-5'i ve merkezi yerleri devrimci siyasal faaliyete kapatma noktasında da aynı tavrı sergiliyor. Devrimcilerin siyasal faaliyetinde yıllardır bir mevzi durumunda olan buralarda inisiyatifin son yıllarda sermaye devletine geçmesi, gerçekleştirdiğimiz pratik faaliyet karşısında iyice çileden çıkmalarına neden olmaktadır.

Afiş çalışmamızın ardından partimizin 1 Mayıs vesilesiyle çıkartmış olduğu bildiriler, yine emekçilerin oturduğu semtlerde kapı kapı dolaşılarak ulaştırıldı. İşçi ve emekçiler, Taksim yasağının parçalanması için mücadeleye davet edildi. Dağıtım esnasında birebir sohbet ettiğimiz emekçilerden son yılların en olumlu tepkileriyle karşılaşmamız çalışmamıza ayrı bir şevk katmıştır.

1 Mayıs vesilesiyle çeşitlendirdiğimiz pratik faaliyetimize 12 ayrı şiarı içeren onbinlerce kuşla devam ettik. Fabrikalardan sanayi sitelerine, emekçi semtlerinden otobüs duraklarına, merkezi yerlerden 1 Mayıs alanına kadar çok değişik alanlarda kuşlarımızı kullandık.

Son olarak ise, yine her iki yakada semtlerde, sanayi bölgelerinde ve E-5 hattı boyunca emekçileri 1 Mayıs'a çağıran yazılamalar yaptık. Esenyurt, Haramidere, İncirli köprüsü, Topkapı, Ayvansaray mevkilerinde 1 Mayıs yazılamalarıyla birlikte birçok noktaya **"TKİP"** imzalamalarında bulunduk. Anadolu yakasında ise yine E-5 üzerinde Maltepe, Cevizli ve Gülsuyu Köprüsü'ne ***"1 Mayıs'ta Taksim'e /TKİP"*** yazılamalarını gerçekleştirdik.

Ayrıca bu dönem boyunca çeşitli semtlerde Hatice yoldaşın ölüm yıldönümü vesilesiyle ***"Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!"***, ***"Hatice yoldaş ölümsüzdür!"***, ***"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"*** ve **"TKİP"** yazılamaları yaptık.

İllegal devrimci faaliyetimiz güçlenerek sürecek!

Elbette bu faaliyetlerimiz esnasında düşmanın birçok kez saldırısına uğradık ve her seferinde gerekli yanıt verdik.

Yoğun bir pratik faaliyetle geçirdiğimiz bu süreci bundan sonra da kesintisiz bir şekilde devam ettirerek, düşmanın sol hareket üzerinde hedeflediği tasfiyeci planlara karşı en iyi yanıtı vereceğiz.

İstanbul'dan Komünistler

Partimizin gür sesini sınıfa taşımayı sürdürüyoruz!

Sermaye cephesinden işçi sınıfı ve emekçilere dönük olarak sürdürülen çok yönlü saldırıların yanısıra Kürt halkının özgürlük isteminin vahşi bir baskı ve terörle sindirilmeye çalışıldığı, imha ve inkar politikalarının tırmandırıldığı bir süreçte girdiğimiz Newroz'un bu yılki anlamı daha farklıydı. Özellikle sermaye devletinin emperyalist efendilerinin de desteğini alarak yürüttüğü sınır ötesi operasyon bu konuda bir dönüm noktası oldu. Sınır ötesi operasyon bir yandan sermaye devletinin gücünü ve sınırlarını ortaya koyarken, diğer yandan da ezilen halklara emperyalizmin sahte dostluğunun anlamını göstermiş oldu.

İşte böylesi bir dönemde karşıladığımız ve Kürt halkı açısından bir isyan çığlığı olan Newroz'u, sınıf mücadelesinde simgeleşen günlerin peşpeşe geldiği, işçilerin, emekçilerin, mazlum halkların ve devrimcilerin kanlarıyla kızıla boyadığı baharın bu ilk eylemliliğini, faaliyetimizin temposunu arttırarak selamladık.

Sınıf-kitle çalışmasında hedeflediğimiz düzeye ulaşmak üzere yoğun bir çaba içine girdiğimiz bu dönemde, işçi ve emekçilere dolaysız olarak partimiz adına seslenmeye dayalı pratik faaliyeti olabildiğince güçlü tutmaya çalıştık.

"Biji Newroz! Kürt halkına özgürlük!", "Yaşasın halkların kardeşliği! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!", "Newroz piroz be! Yaşasın halkların kardeşliği" şiarlarının yer aldığı parti afişlerimizi yaygın olarak kullandık. Özellikle Newroz'un günler öncesinden eylemli bir süreç ve sokak çatışmalarıyla örgütlendiği alanlarda yaptığımız afiş çalışmamız oldukça dikkat çekti.

Yasadışı devrimci pratiği, partimizin taktik politikasına uygun bir çerçevede önümüzdeki süreçte yoğunlaştırarak sürdürme, daha ileri bir düzeye çıkartma görevi önümüzde durmaktadır. Görevimiz, bir yandan illegal devrimci faaliyeti kesintisiz ve profesyonelleştirerek sürdürmek, diğer yandan da sınıfı partiye ve sosyalizme kazanmak olacaktır. Bunun başardığımızda kazanan, Türkiye işçi sınıfı ve devrim davası olacaktır.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın Partimiz TKİP!

Adana'dan Komünistler

Yurtdışında 1 Mayıs'a etkin hazırlık, anlamlı katılım!

Avrupa ülkelerinde 2008 1 Mayıs'ına, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü, ücretlerin sürekli aşağı çekildiği, yoksulluğun derinleşip toplum ölçüsünde yaygınlaştığı, hak gasplarının ardı arkasının kesilmediği ve göçmenlere dönük ırkçı-faşist saldırıların yoğunlaştığı koşullarda hazırlandık.

Bu gelişmelerden hareketle, işçi ve emekçilere, "İşsizliğe, hak gasplarına, ırkçılığa ve savaşa karşı, 1 Mayıs'ta alanlara!" çağrısı yaptık. Tüm yazılı ve görsel materyallerimizi bu temalara uygun olarak hazırladık. Almanca, Fransızca ve Türkçe üç dilde 5 bin afiş, bunlara Hollandacayı da ekleyerek dört dilde binlerce bildiri çıkarttık. Avrupa'da faaliyet yürüttüğümüz kentlerde (Almanya'da 10 kentte, Fransa'da Paris ve Brötanya'da, İsviçre'de Basel, Cenevre ve Lozan'da), ilerici ve devrimci çevreler başta gelmek üzere, herkesin dikkatini çekecek bir yaygınlıkta afiş çalışması gerçekleştirdik.

Sadece kendi çevremizi 1 Mayıs'a hazırlamakla yetinmedik, yanı sıra yerli ilerici ve devrimci parti ve kurumlarla, güç ve eylem birliğinin somut bir ifadesi olan, "Devrimci 1 Mayıs platformları" oluşturduk. İsviçre, Wuppertal, Hamburg ve Nürnberg'deki bu birlikteliklerde etkin bir varlık gösterdik, olumlu katkılarda bulunduk.

1 Mayıs'a hazırlık çalışmalarını güçlendirmek amacıyla, Köln ve Stuttgart kentlerinde, "Avrupa ve Türkiye'de işçi hareketi ve 1 Mayıs" konulu paneller düzenledik. Türkiye'den Tezkoop-İş eğitim uzmanı Volkan Yaraşır'ın da katılımcısı olduğu paneller oldukça ilgi gördü, belirgin bir dikkat ve heyecanla izlendi ve oldukça yararlı oldu.

1 Mayıs'a bir gün kala, kimi kentlerde 1 Mayıs çağrısının yinelendiği buluşmalar gerçekleştirildi. Ve nihayet bütün bu hazırlıkların ardından 1 Mayıs'a gelindi.

Almanya'da on, İsviçre'de iki, Fransa'da iki ve Hollanda'da bir kentte, parti pankartları ve kızıl bayraklarla 1 Mayıs gösterilerine katıldık. Tümünde de kortejlerimiz canlı ve geçen yıllara göre daha organizeydi. Hemen her yerde gösterilere, geçen yılı belirgin biçimde aşan oranda bir katılım gerçekleştirdik.

Bu yılki 1 Mayıs çalışmalarımız içinde en dikkate değer olanı ise, Wuppertal'daki 1 Mayıs şenliği oldu. Alevi Kültür Merkezi gençlik grubu ve Wuppertal emekçi kadın korosunun sunduğu müzik dinletilerinin ve sinevizyon gösteriminin yanı sıra, Volkan Yaraşır'ın "Türkiye'de işçi sınıfının durumu ve işçi hareketinin seyri" konulu konferansıyla katkı yaptığı bu şenliğe, yaklaşık 200 kişi katıldı. Özellikle konferansın katkısıyla, şenlik oldukça başarılı geçti.

Genelde yerli ilerici ve devrimci partiler, 1 Mayıs'a hazırlık çerçevesinde anlamlı bir politik-pratik çalışma yürütmediler. 2008 1 Mayıs'ı bu yönüyle müdahale bilincinden yoksunluğun yaşandığı bir 1 Mayıs oldu. Türkiyeli devrimci parti ve örgütlerin de dikkat çeken bir çalışmasına rastlanmadı. Tek yenilik, Kürt kurumu YEK-KOM'un 1 Mayıs'a katılım çağrısı yapması ve Kürt emekçilerinin eylemlere sınırlı da olsa katılması oldu.

Bizim için ise bu yılki 1 Mayıs, hem örgütlülük ve organizasyon, hem ortaya konulan politik-pratik çalışma kapasitesi ve hem de 1 Mayıs çalışmalarına ve eylemine katılım bakımından, geçen yıllara göre daha başarılı bir 1 Mayıs oldu.

TKİP Yurtdışı Örgütü

8 Mart'ın tanıklık ettiği ayrışmanın ilkesel anlamı ve politik önemi

Bahar döneminin genel kitle hareketliliğinde 8 Mart'ın kendine özgü bir ağırlığından sözedilemez. Bu anlaşılır bir durumdur da. Zira olup bitenler daha çok bir kutlama günü sınırları içinde kalmaktadır. Bu tarihsel gelenek yönünden de 8 Mart'ın 1 Mayıs'tan önemli bir farkıdır. 1 Mayıs da kuşkusuz bir kutlama günüdür. Fakat uluslararası devrimci işçi hareketinin tarihinde bu kutlama, salt kendi içinde özel bir gün olarak değil, fakat sürmekte olan mücadelenin özel bir çabayla yoğunlaştırıldığı bir dönemin tepe noktası olarak ele alınmış, zamanla buna uygun bir gelenek oturmuştur. 1 Mayıs'ın iki sınıfın, biribirinden temelden farklı iki dünyanın en yoğun bir biçimde karşı karşı geldiği bir gün olarak ele alınması, zaman içinde ona bu gücü ve dinamizmi kazandırmıştır. Oysa 8 Mart'ın böyle bir özelliği ve geleneği yoktur. Toplumsal gerilik, bunun kadın sorunu üzerinden daha da belirgin bir biçimde kendini göstermesi, işçi kadın eksenli etkili bir kadın hareketi geleneğinin olmayışı vb., 8 Mart'ı iyiden iyiye kendi içinde bir kutlama günü sınırlarına mahkum etmektedir.

Bugünkü koşullarda 8 Mart vesileyle politik açıdan önemli olan, kurulu düzendeki kadın sorununu etkili bir propaganda ve ajitasyon vesilesi olarak kullanabilmek, sorunun anlamına, kapsamına ve çözümüne ilişkin temel devrimci düşünceleri, daha çok da devrimci şiar ve istemler olarak, başta işçiler olmak üzere emekçilerin geniş katmanlarına taşıyabilmektir. Fakat yazık ki solun önemli bir kesimi 8 Mart'ı önceleyen süreçte bunu bile yapmamakta ya da bu doğrultuda yasak savma kabilinden pek az şey yapmakla yetinmektedir. Böyle olunca 8 Mart'ın esas ağırlığı, kısa ön hazırlığı da dahil ilgili gün vesilesi ile yapılan eylemle sınırlı kalmaktadır. Bu yıl da sonuç farklı olmamıştır doğal olarak.

Fakat Türkiye'de 8 Mart'ın kadın sorunundan öteye solun kadın sorununa bakışı bakımından giderek önem kazanan bir özelliği ön plana çıkmaktadır. 8 Mart solda giderek reformist-devrimci ayrışmasının en önemli göstergelerinden biri olmakta, bu açıdan yerine getirdiği işlev öteki hiçbir eylemle karşılaştırılmayacak denli açıklayıcı bir nitelik taşımaktadır.

Türkiye'nin 12 Eylül yenilgisinin tasfiyeci yan ürünlerinden olan küçük-burjuva feminist çevreleri, "erkeksiz 8 Mart" gibi ucube bir anlayışı zaman içinde reformist solun hemen tümüne kabul ettirdiler. Ufku hiçbir biçimde burjuva demokrasisi sınırlarını aşmayan ve kadın sorununa da ancak buradan bakabilen Kürt hareketinin bu anlayışa kendi ideolojik konumunun doğal sonucu olarak verdiği destek bunu özellikle kolaylaştırdı. Bu ucube eğilim kuyrukçuluğu kimlik edinmiş bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat grupları da içine alarak iyice genişledi ve 2000'li yıllara girilirken 8 Mart kutlamalarının üstüne kabul edilemez bir ağırlık olarak çöktü.

Komünistler daha en baştan bu gerici oportünist eğilimin karşısına çıktılar ve kadın sorununa marksist yaklaşım üzerinden bu burjuva reformist çabanın içyüzünü teşhir ettiler. Bu çaba devrimci hareketin öteki bazı çevrelerinden destek gördü ve böylece 8 Mart kutlamalarındaki kaçınılmaz ayrışma gündeme geldi. Bir yanda 8 Mart'ı emekçi ve devrimci içeriği ve gelenekleri ile ele alan Devrimci 8 Mart Platformu, öte yanda onu salt bir kadın eylemine indigeyen, böylece emekçi ve devrimci karakterinden arındırarak içini boşaltan reformist feminist cephe.

Bu iki temel platformun bağdaşmazlığı ve devrimciler cephesinde devrimci anlayış ve ilkelere dayalı olarak karşı platformun teşhiri, kuyrukçu bazı ara akımları bir dönem için sallantılı bir tavra itti. İçlerinden bazıları bir kereliğine de olsa Devrimci 8 Mart Platformu

içinde yer almak zorunda bile kaldılar. Fakat bu çok sürmedi, bu yıl pek az istisna ile herkes yerli yerini buldu. Reformist akımlardan bir tek TKP hariç tüm ötekiler feminist platformda bir araya geldiler. Kuyrukçu oportünizm de son ve kesin kararını ortaya koyarak yeniden bu cepheye döndü. Üstelik bu ayrım noktalarını belirgin biçimde aydınlatan son yılların tüm tartışmalarına rağmen böyle oldu. Demek ki herkes safını bilerek isteyerek seçmiş oldu. Bu yıl oluşan ayrışma tablosu, işte bu nedenle paha biçilmez değerdir.

Kadın sorununu cinsler arası eşitsizliklere indirgemek ve salt kadınları ilgilendiren bir sorun olarak ele almak, böylece sorunun kurulu sömürü düzeninin derinliklerindeki kapsamlı toplumsal köklerini sınıf konumu gereği bilerek gözardı etmek, tarihsel olarak burjuva kadın hareketinin en temel özelliği olmuştur. Küçük-burjuva feminizmi ise teorik açıdan olduğu kadar tarihsel açıdan da bu eğilimin, burjuva feminizminin bir uzantısı ve yansıması olagelmiştir. Bu iki akımın ortak paydası, kadın sorununu salt cinsler arası eşitsizliklere indirgemekle kalmamak, yanısıra ve elbette bu aynı mantığın bir ürünü olarak, onu salt kadınların sorunu olarak ele almaktır. Böyle olduğu içindir ki onlar mücadeleden örgütlenmeye kadar konuya ilişkin her sorunda kadını karşı cinsten ayırır, kendi içine kapalı bir kadın hareketi dünyası kurmaya çalışırlar. Kadın sorununun kapsamını ve köklerini kurulu toplumsal düzenden ayrı ele almanın, dolayısıyla da kadının kurtuluşu davasını genel toplumsal kurtuluş davasından koparmanın mantıksal sonuçlarıdır bunlar.

Emekçi ve devrimci karakterinden arındırılmış "erkeksiz 8 Mart" anlayışı, temel özelliği bu olan burjuva ve küçük-burjuva feminizminin solun reformist kesimlerindeki yankısından başka bir şey değildir. Bu yankının bu denli güçlü biçimde açığa çıkması da rastlantı değildir. Zira reformizm, ideolojik-programatik yönden, temel toplumsal ve siyasal sorunların düzenin sınırlarını aşmayan bir çerçevede ele alınmasından başka bir şey değildir. Onun ufku bu açıdan burjuva demokrasisi ile sınırlıdır ve bunun kadın sorunundaki yansıması konunun salt cinsler arası eşitsizlikleri indirgenmesi, yani feminizm ve dolayısıyla "erkeksiz 8 Mart" olmaktadır.

Reformist akımların kadın sorununa bu yaklaşımı ve "erkeksiz 8 Mart" tutumu rastlantı değildir dedik. Bu teorik yönden daha ayrıntılı olarak ortaya konabilir, ama bu buradaki amacımızı aşar. Biz buna burada tam da 8 Mart tartışmaları üzerinden teorik önemi kadar tarihsel önemi de büyük olan bir özel kanıt göstermekle yetineceğiz. Dünyada '60'lı yılların sonunda baş gösteren orta sınıf eksenli feminist harekete karşı kadın sorununu marksist açıdan inceleme gereği duyan ve bu konuda hayli yararlı bir tarihsel malzemeyi *Kadınların Özgürlüğü ve Sınıf Mücadelesi* başlıklı kitabında sunan Tony Cliff, Çarlık Rusyası'na ayrılmış bölümde bize son derece anlamlı bir bilgi vermektedir. Konu tam da konumuz, yani 8 Mart, dahası 8 Mart kutlamaları ve farklı siyasal grupların buna ilişkin tutumları üzerinedir:

"1913 ve 1914'teki kutlamalarda, Uluslararası Kadınlar Günü'ne sadece kadınların katılmasını isteyen Menşeviklerle, tüm işçi sınıfının katılımında ısrar eden Bolşevikler arasında derin farklılıklar vardı..." (Ataol Yayıncılık, s.115)

Demek ki bugünün Türkiye'sindeki tartışmanın 8 Mart'ın tarihsel çıkışına (1910'daki kabulüne) kadar uzanan bir derin tarihsel kökü de var. Demek oluyor ki konuya ilişkin tartışma o kadar masum, ayrım çizgileri o denli önemsiz değil. Tam tersine, iki farklı tutum arasındaki ayrım, reformizm ile devrim arasındaki o genel ve temel ayrım çizgisinin kadın sorunu üzerinden özel bir yansımasından başka bir şey değildir. Devrim öncesi Rusya'da Bolşevizm ile Menşevizm arasındaki o derin teorik ve politik uçurum kendini kadın sorunu ve 8 Mart üzerinden işte tam da böyle, hemen hemen bugünün Türkiye'sinde yaşandığı gibi gösteriyordu.

Konuyu birçok yönden inceleyen ve bu dikkate değer tarihi olayı bize aktaran yazarın, Bolşeviklerle ile Menşevikler arasında 8 Mart'ın kutlama biçimi üzerinden oluşan ayrılığı, iki akım aradaki "*derin farklılıklar*"la ilişkilendirmesi, bunların bir yansıması olarak sunması bu açıdan boşuna değildir.

Komünist kamu emekçilerine çağrı:

Parti'yi kamu emekçileri içinde güçlendirmek için ileri!

Komünistler siyasal mücadele sahnesine çıktıkları ilk dönemden bugüne kamu emekçileri hareketine özel bir ilgi gösterdiler. Bu ilgi kuşkusuz belli bir bakışaçısına dayalı idi ve sadece politik düzeyle sınırlı değildi, pratik bir yönelim olarak da kendisini göstermekteydi.

Hareketin ilk dönemlerinde yapılan müdahalelerden sendikal bir takım mevzilerin kazanılmasına kadar komünistlerin alana yönelik etkinliği bilinmektedir. Bu etkinliğin bir sonucu olarak, çalışmanın merkezileşmesi amacıyla, yürütülen bir takım tartışmaların ardından alandaki güçlerin hareketin sorunlarını tartışması ve politikasını belirlemesi amacıyla bir koordinasyon oluşturulmuştur. Koordinasyonunun yanısıra emekçilere seslenen ve harekete müdahalenin bir aracı olarak gündeme getirilen bültenin kendisi alandaki çalışmanın ve deneyimin merkezileşmesini sağlamayı amaçlamış ve bunu kolaylaştırmıştır.

Kimi dönem çeşitli nedenlerle kesintiye uğrasa da, çalışma uzun bir dönemdir bu sınırlarda seyrediyor. Elbette buna yerelliklerde yapılan bir takım çalışmaları da eklemek gerekiyor.

Ancak gelinen aşamada bu sınırların zorlanması, daha etkin ve etkili müdahalelerin imkanlarının tartışılması zorunlu ve kaçınılmazdır. Partimiz'in II. Kongresi'nin ardından her alandaki güçlerine yönelik "Parti'yi her alanda ve her açıdan güçlendirmek için ileri" çağrısı, Sosyalist Kamu Emekçileri açısından da somut olarak karşılığını bulmak zorundadır.

Sınırlarını zorlamayan bir çalışma tarzı artık aşılmalıdır!

Bugüne kadar çeşitli vesilelerle alana ilişkin temel değerlendirmeler yapılmıştır. Bu değerlendirmeler esası itibarıyla hala da güncelliğini korumaktadır. Gelinen aşamada sermaye devletinin uzun yıllara dayanan kamu hizmet sektörünü çalışanlarıyla birlikte tasfiye etme saldırıları somut olarak hayata geçirilmeye başlanmıştır. Özelleştirmeler, piyasalaştırılan ve pahalılaştırılan kamu hizmet alanları, çalışanların sosyal haklarını tasfiyeyi amaçlayan bir dizi yasa, yönetmelik ve uygulama, esnek istihdam ve çalışma koşulları ve tüm bunları perçinleyecek olan işgüvencesinin gaspı gündemdedir. Tüm bu saldırılara sermaye iktidarının hareketi dizginlemeye dönük sistematik baskı ve zorunu da eklemek gerekmektedir.

Sözkonusu saldırıların kapsamı, içeriği ve sonuçları üzerine basınımızda yeterince değerlendirme çıkmıştır ve çıkmaya devam etmektedir. Bu konuda yeterli bir bilinç açıklığına sahibiz.

Ancak saldırıların kapsamı gözönüne alındığında, alanda faaliyet yürüten ilerici, devrimci güçlerin müdahalesi son derece zayıf ve cılız kalmaktadır. Özellikle hareketin bugünkü dibe vuruşunda sendikal bir takım mevzileri elinde bulunduran uzlaşmacı, liberal anlayışların etkisi ve hareket üzerinde yarattığı tahribat düşünüldüğünde, bu zayıflık her geçen gün kendisini daha fazla hissettirmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri'nin alana dönük müdahalesi ise mevcut haliyle sınırlarını zorlamaktan oldukça uzaktır. "Nedir bu müdahalenin kendisi?" sorusuna verilecek yanıtlar bu sınırlar konusunda bir veri sunmaktadır. Kuşkusuz bu sınırların zorlanması bugünden yarına hareketin mevcut tablosunu tersine çevirmeye yetmeyecektir. Zira bunun bizi aşan nesnel yanları var. Ancak böylesi bir çabanın açığa çıkaracağı imkanların bugünkünden daha fazla güç ve mevzi sunacağı, yarın mücadelenin yükseldiği koşullarda harekete daha etkin bir

müdahalenin zeminlerini artıracağı tartışmasızdır. Yarının sert sınıf mücadelelerine hazırlanmak, bugünden sınırlarını zorlayan, daha etkin ve etkili bir müdahaleyi gerektirmektedir.

Mevcut haliyle alana dönük çalışmamız, bulunduğumuz mevzilerde merkezi politikalarımızı pratikleştirmeye çalışmanın ötesine geçememektedir. Bunun temel araçlarından birisi de alana seslenen özel sayılar ve bültendir. Güncel gelişmeler vesilesiyle hareketin öncü, ilerici unsurlarını devrimci bir mücadele programı etrafında biraraya getirmeye, hareketin uzun bir dönemdir ihtiyacı olan devrimci önderlik boşluğunu doldurmaya çalışan Sosyalist Kamu Emekçileri'nin bu çağrısı ise karşılık bulmamaktadır. Elbette bunun bizi aşan yanları bulunmaktadır. Ancak gelinen aşamada alana dönük politikalarımızı pratikleştirmek sorunu, çalışma tarzımızdan kullandığımız araçlara, geniş emekçi kesimlere yönelik seslenme düzeyimizden kullandığımız dil ve uslüba, alandaki güçlerimizin örgütlülük düzeyinden niteliğine kadar bir dizi temel konuda eleştirel ve özeleştirel bir değerlendirmeyi gerektirmektedir.

Bu hatırlatmaların ardından kamu emekçileri çalışmasına ve mücadelesine ilişkin bazı konuları özetlemeye geçiyoruz...

Geniş katmanları harekete geçirebilmek...

Alana dönük saldırıların geniş bir emekçi kesimi örgütsüzleştirdiği biliniyor. Sendikal anlamda kağıt üzerinde örgütlü görünen kesimin ise aslında örgütsüz olduğu bir diğer gerçektir. KESK'te örgütlü kesim, politik düzeyi ve sınıf bilinci görece daha ileri olsa bile, uzlaşmacı, reformist, liberal anlayışlar eliyle köreltiliyor ve hareketin mücadele dinamikleri heba ediliyor. Kamu-Sen ve Memur-Sen'in ise devlet ve hükümet yanlısı konumu nedeniyle gerçek bir mücadele mevzisi olmadığı ortadadır.

Mevcut durumda saldırılar karşısında örgütsüz geniş bir kamu emekçisi kesiminden sözetmek abartılı olmayacaktır. Bu haliyle geniş emekçi kesimleri saldırılar karşısında bilinçlendirmeyi, biriken öfke ve tepkiyi örgütlemeyi, harekete geçirmeyi hedefleyecek bir çalışma tarzına ihtiyaç vardır. Geniş kesimlere özel sayılarla seslenmenin dışında, saldırıların politik arka planını anlatacak, hareketin sorunlarını tartışacak, nasıl bir mücadele hattı izlenmesi gerektiğini somutlayacak ve en diri unsurları biraraya getirecek araçları gündemine alacak bir çaba harcanmalıdır.

Örneğin gündemleri önceden tartışılmış, geniş kesimleri kucaklayacak ve sürecin bir parçası yapmayı hedefleyecek panel, sempozyum, kurultay vb. etkinliklerin bu konuda işlevli birer araç oldukları sınıf çalışmamızın deneyimlerinden bilinmektedir. Bu ve benzeri araçların kullanılması, alanda çalışma yürüten güçlerimizin gündemine alması ve tartışması gereken bir başlık durumundadır.

Araçların amaca uygun kullanımı...

Bugüne kadar hareketin sorunlarını, sendikal mücadelenin eksikliklerini daha çok öncü, ilerici kesimlerle tartışmaya çalıştık. Bunda örgütsüz geniş kesimleri örgütlü mücadeleden, daha somut olarak sendikal mevzilerden uzaklaştırmamaya çalışmanın belirleyiciliği oldu. Zira hareketin dibe vurduğu bir süreçte işyerindeki emekçilerin mücadeleye oldukça mesafeli davrandığı, basın açıklamaları gibi daha pasif eylem biçimlerine katılmaktan, sendikaya üye olmaktan bile geri durduğu biliniyor. Bu koşullarda, sendika yönetimlerindeki uzlaşmacı anlayışların sendikaları ve hareketi getirdiği noktayı politik bir dille tartışmaya açmanın mücadeleyi ilerletmeyeceği kaygısını taşıdık. Bu kaygının kendisi bülten gibi bir merkezi aracımızın dil ve uslübunu, dolayısıyla da yaygın kullanımını belirlemeye başladı. Bu haliyle bülten gibi merkezi bir aracımızın işlevi de bir süre sonra öncü, ilerici kesimlere seslenmekle sınırlı, sendikalara protokol bırakmanın ötesine geçemeyen bir hal almaya başladı. Oysa bülten gibi bir aracın, tabandaki emekçilere seslenen, hareketin ve sendikal mücadelenin sorunlarını onlarla tartışmaya açan ve mücadelenin öznesi olmaya çağıran bir içerikte kurgulanması ve etkin bir dağıtımı, işlevi bakımından tercih edilmesi gereken bir tutumdur. Zira bugün hareketin önünde ciddi bir engele dönüşen sendikal bürokrasiyi geriletmenin başka bir yolu bulunmamaktadır.

Bu yanıyla bültenin içeriği, kuşkusuz emekçileri mücadeleden uzaklaştırmayacak bir dil ve uslübun da kullanılması gözetilerek, yeniden gözden geçirilmeli, somut bir takım deneyimlerle birlikte güncel gelişmelere karşı uyarıcı, sendikal bürokrasiyi teşhir edici ve emekçileri aktif mücadeleye çağıran bir tarzda kurgulanmalıdır. Bu açıdan işyerlerindeki somut sorunlara karşı sendikaların ilgisizliğinden genel bir takım süreçlere dair alınan tutuma, emekçileri doğrudan etkileyen saldırılar karşısında mücadelenin eksikliklerina kadar, ön açıcı ve yol gösterici olmalıdır.

Bülten konusuna değinmişken birkaç noktayı daha vurgulamakta fayda var. Bültenin halihazırdaki tarzı daha çok hareketin genel sorunlarına eğilen, ağırlıklı olarak eğitim ve sağlık hizmetlerine dair gelişmeleri izleyen, tüm bu sorunları politik bir dille ifade eden bir niteliktedir. Bundan dolayı alanda çalışma yürüten güçlerimizin "işyerindeki emekçiye veremiyoruz" türünden eleştirilerine konu olmaktadır. "Sıradan bir emekçinin çıkarıp masasına koyacağı, yanındaki arkadaşına vereceği bir içerikte değil" denilmektedir.

Kuşkusuz bunun yolu bültenin politik içeriğini zayıflatmak değildir. Zira biz salt sendikal bir bülten çıkarmıyoruz. Parti'nin kamu emekçileri alanındaki genel politik çalışmasını, dolayısıyla devrim ve sosyalizm mücadelesini bu alanda güçlendirmeyi hedefliyoruz. Bu yanıyla bültenin içeriği, ele aldığı konular vb. politik açıdan güçlü, ama "işyerindeki sıradan emekçiye" seslenecek bir esneklikte ve sadelikte olmalıdır.

Bunun somut anlamı; genel sorunlarla işyerindeki sorunlar arasında bağ kurmak, bültenin değişik sektör ve işyerlerinden katkılarla beslenmesini sağlamak, bulunmadığımız sektörlerdeki emekçilerle bağ kurmamızı kolaylaştırmak, düzeyi her ne olursa olsun somut çalışmamızı yansıtmak, emekçilerin önüne somut hedefler koymak, emekçileri hem düzene, hem mücadelenin önündeki engele dönüşen gerici eğilimlere, hem de reformist politikalara karşı taraflaştırmak, emekçileri kendi sınıf çıkarları doğrultusunda mücadeleye sevketmesini sağlamaktır. Bu tarz bir bülten bize yeni alanlar ve imkanlar sunacaktır. Zira bülteni etkili ve etkin kılmak, çalışmayı, güçlerimizi ve alanı örgütleyen bir araç haline getirmek anlamına gelecektir. Bunun için gösterilecek çabanın kendisi bizi güçlendirecektir. Eğer bülten bu bakışla ele alınırsa, bulunmadığımız sektörlerdeki emekçilerle tanışmak, sektörlerin özgün sorunlarına dair bir araştırma içinde olmak, hastane, belediye, vergi dairesi vb. emekçilerin toplu bulunduğu işyerlerine seslenmek ve somut imkanlar yakalamak özel bir çaba haline gelecektir.

Mevcut haliyle bülteni çevremizdeki sınırlı sayıda öncü emekçiye ulaştırmanın, sendika şubelerine protokol bırakmanın dışında pratik bir çabadan sözetmek olanaklı değildir.

Bültenin yanısıra bazı sektörlere ya da işyerlerine daha özel seslenen araçların gündeme getirilebilmeli, değişik araç, yol ve yöntemler de düşünülmelidir. Kuşkusuz bunun için bu alanlarda varolmak ve somut bir takım güçlere dayanmak gerekmektedir. Ancak böylesi hedefler konulmadığı koşullarda yeni güçlere ve imkanlara ulaşmak da olanaklı değildir.

Reformizme karşı etkili bir mücadele!

Hareketin bir diğer sorunu da sendika yönetimlerini tutan uzlaşmacı, reformist anlayışların mücadeleyi geriye çeken tarzıdır. Buna karşı etkili bir mücadele yürütmek ve teşhir etmek önemlidir ve bu konuda bir yetkinliğimiz olduğu açıktır. Ancak reformizme ve politikalarına karşı teşhirin sınırları öncülerle politik bir zeminde tartışmakla sınırlı kalmaktadır. Halihazırda hareketin öncüleri olarak tanımlayabileceğimiz kesimler reformist anlayışların tabanı ya da etkisinde olan güçlerdir. Kuşkusuz bu yönlü bir çabadan uzak durmak gerekmiyor. Ancak reformizmi geriletmenin en etkili yolu tabandaki emekçinin devrimci sınıf politikaları doğrultusunda harekete geçirilmesidir.

Bunun için işyerlerinde, sektörlerde, alanlarda yaşanan özgün sorunlara karşı somut bir takım adımlar atmak, işyeri örgütlülüğünün sağlanması için pratik bir çaba içerisinde olmak, somut gelişmeler ışığında reformizmi teşhir etmek önemlidir. Ancak politik olarak eleştirmenin ötesinde pratik bir takım deneyimler ve mevziler yaratmak için de değişik yol ve yöntemlerden faydalanmak gerekmektedir.

Örneğin eğitim emekçilerinin ek ders ücretlerini tırpanlayan yönetmeliğe karşı geliştirilen tepki bir süreliğine saldırıyı geriletmişti. Ancak genel saldırılarda olduğu gibi sektörlere özgü sorunlarda da haklarını koparıp alan değil protesto eden mücadeleye tarzıyla hareket edildiği için sözkonusu yönetmelik yürürlüğe girmiş bulunuyor. Bu oldukça somut, güncel ve binlerce emekçiyi ilgilendiren bir konudur. Sendikal bürokrasinin bu konuya karşı tutumu bir yandan teşhir edilirken, diğer yandan bu saldırının diğerleriyle ilişkisini kurmak, nasıl bir anlayışla mücadele edilirse saldırının püskürtülebileceğini anlatmak, olanaklıysa buna karşı somut deneyimler yaratmaya çalışmak bizim hareket tarzımız olmalıdır.

Somut deneyimler yaratılsa dahi bunun da bir takım sınırlılıkları olacağı bir gerçektir. Zira sermaye devletinin saldırıları kamu hizmet sektörlerini tümden tasfiye etmeyi, kazanımlarını gaspetmeyi hedeflemektedir. Bu haliyle hareketin işyerinden sektörlere doğru genişleyen ve yayılan ve aynı zamanda merkezi bir hat izleyen bir mücadele tarzına ihtiyacı vardır. Ancak bir sektörde ya da işyerinde yürütülen etkin bir mücadele hem o alandaki emekçileri harekete geçirecek ve bir tepkiyi açığa çıkaracaktır, hem de sedikal bürokrasiyi zorlayan bir işlev görecektir.

Örneğin sürgün edilen bir emekçiyi sahiplenmeyen sendikal bürokrasiye rağmen işyerini harekete geçirmek sendikayı da harekete geçmeye mecbur bırakacaktır. Ya da işyeri özgülünde güncel bir takım talepler doğrultusunda fiili-meşru mücadele anlayışıyla sınırlı da olsa belli kazanımlar elde edilmesi o işyerindeki emekçiye güven verecektir. Genel olarak anlatmak istediğimiz, devrimci mücadele anlayışına somut bir örnek olacaktır. Bu tür kazanımlardan yola çıkarak kamu emekçilerinin bu tarz bir mücadele ile haklarını koruyabileceğini, hatta yeni haklar elde edebileceğini, halihazırda sendikaların bu tarzdan uzak olduğu, böylesi bir iddiası olmadığı için hareketin bu durumda olduğunu söyledikten sonra mücadeleye ve sendikalarına sahip çıkmaya çağırmak daha etkili olacaktır. Bu tarz deneyimler yaratmak için imza kampanyalarından yemek boykotlarına, vizite eylemlerinden iş yavaşlatmaya kadar çeşitli yöntemler kullanılabilir. Bu tür tepkileri açığa çıkarmak için çeşitli araçlar kullanılabilir.

Yapılması gereken, bu tarz bir çalışma tarzının benimsenmesi, çalışmanın bu temelde planlanması, güç ve imkanların bu doğrultuda değerlendirilmesidir. Bunun için kafa yorulması, buna uygun bir planlama yapılmasıdır. Diğer türlüsü sendika şubelerinde eleştiren, mevcut eylemlilikleri ileriye sıçratmaya çalışan ve bu konuda etkin bir müdahaleyi gündemine alan, sorun tüm emekçilerin gündemine girdiğinde etkin bir çalışma yürüten, özcesi sınırlarını zorlamayan bir çalışma tarzıdır.

Sermaye iktidarının yeni saldırılarına karşı hazırlık...

Sermaye iktidarının alana dönük son saldırı hazırlığı ise işgüvencesinin gaspıdır. Önümüzdeki sürece bu saldırının damgasını vuracağını bugünden öngörüyoruz. Ancak bu süreci kucaklamak için bugünden ne gibi hazırlıklarımız olduğu tartışılmalıdır. Zira çeşitli adlar altında esnek istihdam biçimleri eğitim, sağlık başta olmak üzere çeşitli kamu sektörlerinde uygulanmaya başlanmıştır. Esnek istihdam biçimlerinden nasibini en çok yeni mezun üniversite öğrencilerinin ve genç güçlerin aldığı açıktır. Ancak yazık ki mevcut tabloda en hareketsiz ve en örgütsüz kesim de bunlardır. Halihazırdaki eylem ve etkinliklere gösterilen katılım, bu kesimlerin örgütlülük düzeyi bunun somut kanıtıdır. Bu kesimler aynı hizmeti üretmesine rağmen düşük ücretle, sosyal haklardan mahrum bir şekilde çalıştırılmaktadır. Bu kesimin yaşadığı somut sorunlar ileride tüm kamu emekçilerinin çalışma koşullarını belirleyecektir. Sendikal anlayışların bu konu üzerine somut ve hareketi birleştiren bir adım atmadığı ortadadır. Aksine "üretim sürecinin parçalanması" adı altında yeni örgütlenme modellerini tartışmaya, "toplumsal muhalefet sendikacılığı", "kitle sendikacılığı" vb. teoriler üretmeye çalışmaktadırlar.

Oysa yapılması gereken "Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!", "Eşit işe eşit ücret!", "Herkese genel sigorta!" vb. talepler etrafında hareketi birleştiren ve militan bir mücadeleye sevkeden bir hat izlemektir. Reformist anlayışlar esas sorunun kullanılan

araçlarda değil pasif, uzlaşmacı mücadele anlayışlarında olduğu gerçeğinin üzerinden atlamaktadırlar. Bu konunun devrimci sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda tartışılması, değişik sektörlerde esnek istihdamla hizmet üreten bu kesimlerin sendikalarda örgütlenmesi, ortak talepler etrafında hak alıcı bir mücadele hattında ortaklaştırılması için etkin bir müdahalede bulunulması şarttır.

Kuşkusuz politik olarak sorunu tartışmanın yanısıra bulunduğumuz alanlarda işgüvencesiz çalışan emekçi kesimleri sendikalarda örgütlemek ve mücadeleyi ortaklaştırmak için ne gibi araçları kullanmak gerektiği üzerine tartışmalı, somut bir planlama yapmalıyız. Bu çabanın kendisi alanın sorunlarını daha özelinden ve somut olarak incelemeyi, daha somut bir hareket planı çıkarmayı, buna uygun araç, yol ve yöntem belirlemeyi de kolaylaştıracaktır.

Yaratıcı ve özgün politika başarının güvencesidir

Güçlerimizin ağırlığını eğitim ve sağlık sektöründe konumlanmış yoldaşlarımız oluşturmaktadır. Ancak bu alanlarda henüz istediğimiz düzeyde somut politika üretebilen, güç olabilen bir konumda değiliz. Kuşkusuz eğitim gibi dağınık ve yaygın bir sektöre müdahalenin imkanları emekçilerin toplu olarak bulunduğu sektörlere göre daha zordur. Ancak alanın özgünlüğü gözetilerek buna uygun araç ve yöntemlerin belirlenmesi konusunda yeterince yaratıcı olduğumuz da söylenemez.

Örneğin eğitim sektöründe nispeten daha büyük okulların hedef olarak seçilmesi, buralardaki ilerici unsurlara ulaşmak için çaba harcanması, eğitim fakültelerinden yeni mezun ve göreve yeni başlayan genç emekçi kesimlere ulaşılması, hedef kitlesi bakımından alanlarımızın kesiştiği gençlik çalışınamızla kimi zaman ortak süreçlerin örgütlenmesi vb. imkanların değerlendirilmesi tartışılması gereken bir diğer başlıktır.

Mesela yeni göreve başlayan unsurlara ulaşınada reformist anlayışların refleksleri daha gelişmiş durumdadır. Tabii ki yıllardır tuttukları sendikal yönetimler onların işini kolaylaştıran bir etkendir. Ancak bu, hiçbir şekilde okullara ve sendikalara yeni gelen genç güçlerle özel olarak ilgilenmemizin, onları devrimci temellerde geliştirmemizin, sosyal, siyasal olarak kuşatmamızın önünde engel değildir.

Sağlık sektörü ise, her ne kadar çalışma koşulları bakımından zorluklar taşısa da emekçilerin toplu olarak bulunduğu alanlardır. Buralarda somut politika üretmenin zemini diğer işyerlerine göre daha fazladır. İşyerine seslenen özel sayılar, sektöre seslenen bülten vb. özgün araçlar, işyeri temsilciliğinin işletilmesi, işyerindeki sorunlara karşı duyarlılık yaratılmaya çalışması, hastaneler arasında eşgüdüm ve koordinasyon sağlamak amacıyla değişik yol, yöntem ve araçlar düşünülebilir, devreye sokulabilir.

Bu yanıyla başta sınıf çalışmamız olmak üzere gençlik çalışmamızın deneyimlerinin bu gözle incelenmesi, olumlu deneyimlerden dersler çıkarılması, somut hedef ve yönelimler belirlenmesi gerekmektedir.

Devrimci-demokrat grupların tutarsızlığını kırmak için...

Bir diğer konu da, alanda çalışma yürüten ve devrimci iddia taşıyan anlayışları somut gündemler vesilesiyle görev ve sorumluluklarını yerine getirmeye çağıran çabamızın pratik olarak bir sonuç üretmediği gerçeğidir. Emekçileri ilgilendiren temel saldırılar, sendika genel kurulları, tüzük değişiklikleri vb. Konularda geleneksel devrimci-demokrat siyasal grupların aldıkları tutumlar ne yazık ki iç açıcı değildir. Son genel kurul süreci bunu bir kez daha göstermiştir. Reformizme yedeklenen devrimci-demokrat gruplar bugüne kadar gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen yüzünü işyerlerine dönmek yerine, ilkelerini de bir tarafa bırakarak "yönetimlere gelmek herşeydir" mantığıyla davranmışlardır. Yerelliklerle sınırlı kalan belli somut kazanımlar ise hareketin toplamına müdahale etmekten uzaktır.

Gelinen aşamada hareketin ihtiyacı olan devrimci önderlik boşluğunu doldurmak doğrultusunda dışımızdaki devrimci güçlere görev ve sorumluluklarını hatırlatan çabamızın karşılık bulması da, hareketin toplamına müdahaleyi önüne koyan devrimci bir mücadele programı etrafında birleşmenin koşulu da, tabanda yürütülecek çalışmanın kendisiyle doğrudan bağlantılıdır.

Zira geçmiş dönemlerde hareketin sorunlarını tartışmak amacıyla gerçekleştirilen tartışma platformları emekçilere umut vermekten ziyade umutsuzluk aşılamıştır. Bu tarz üstten tartışma platformları yerine taban çalışması üzerinden ve somut adımlarla birleşmeyi hedefleyen bir hareket tarzı esas yönelimimiz olmalıdır.

Güncel gelişmeler karşısında aldıkları tutumları, eksiklikleri ve zaafları yapıcı bir tarzda eleştirmek, devrimci güçleri görev ve sorumluluğa çağırmak, bunu emekçi kitlelere açık bir şekilde yapmak gerekmektedir.

Partinin çağrısına hakkıyla yanıt verebilmek...

Bu başlıklara eklenebilecek daha birçok sorunun tartışmaya açılması, alana dönük politikalarımızı somutlamak, ete-kemiğe büründürmek, etkin ve etkili bir çalışma tarzına kavuşmak, yeni güç ve mevziler yaratmaya çalışmak, devrim ve sosyalizm mücadelesini, bu mücadele içinde Parti'yi büyütmek için daha fazla imkanı zorlamak amacını taşımaktadır. Bu sorunlar alanda çalışma yürüten tüm güçlerimiz tarafından enine boyuna sorgulanmalı, tartışılmalı, somut sonuçlarını üretmeli ve Parti'ye sunulmalıdır.

Bu konuyla doğrudan bağlantılı olarak sorunun en can alıcı yanını ise alandaki güçlerimizin niteliği, örgütlülük düzeyi ve kimliği, bu alana yapılan müdahalenin kendisi oluşturmaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri çalışması, Parti'nin hedefleri ve politikaları doğrultusunda alana müdahale etmeyi, alanda güç olmayı, kadrolaşmayı, temel politikalarımızı pratik çalışma içinde somutlamayı, geniş emekçi kesimlerle devrimin ve sosyalizmin çıkarları doğrultusunda kucaklaşmayı ve harekete geçirmeyi hedefleyen esnek bir araçtır. Amaca hizmet edecek her türden ilerici unsurun çalışmaya dahil olması esnekliğin sınırlarını anlatmaktadır. Böylesi bir tanım hiçbir biçimde alanda çalışma yürüten güçlerimizin esnek bir platform etrafında biraraya getirildiği sonucunu doğurmamalıdır. Mevcut haliyle alanda çalışma yürüten güçlerimizin bir takım sınırlılıklarının olması ayrı bir tartışma konusudur. Zira alandaki güçlerimizin politik ve ideolojik olarak geliştirilmesi, güçlendirilmesi, kuşatılması, Partili bir kimlik kazanması, kadrolaşması için çaba gösterilmesi Parti'nin görevidir.

Ancak kendisini ve güçlerini örgütleyemeyen bir çalışma tarzıyla bu başarılamaz, daha ileri bir düzey zorlanamaz.

Öncelikli olarak alandaki tüm güçlerimiz marksist-leninist ideolojiyle donanmak, Parti'nin ideolojisiyle kuşanmak zorundadır. Bu yanıyla bir eğitim sürecinin sistematik olarak gündeme alınması şarttır. Bu işin "abc"sidir.

Yanısıra Parti'nin yayın organlarının düzenli takip edilmesi, birim toplantılarında tartışılması, temel yönelimlerimizin alanda hayat bulması için çaba göstermek gerekmektedir. Parti'nin genel ve güncel politikalarının, taktiklerinin, sınıf hareketinin sorunlarının, Parti'nin gelişme düzeyinin incelenmesi ve tartışılması Parti'yle daha ileriden bütünleşmenin önemli adımları arasındadır. Zira genel siyasal süreçlere ilgisiz, Parti'nin toplam çalışmasından kopuk, siyasal sınıf çalışmamızın geldiği düzeyden bihaber unsurlar, alanın dar sorunları içerisinde boğulmaktan, moral ve inanç yitimine uğramaktan kurtulamaz. Zaten hareketin yaşadığı dibe vurmuşluk yeterince moral bozucudur. Düzenle bağlarını politik olarak ve bilinç düzeyinde koparmamış unsurların bu atmosferden olumsuz etkilenmesi ve düzene savrulması kaçınılmazdır. Bu demoralizasyonu parçalayacak olan ise devrim ve sosyalizme duyulan sarsılmaz inanç, buna uygun bir ideolojik donanım, örgütlü ve devrimci kimliktir. İddiasıyla, ideolojisiyle, ihtilalci kimliğiyle, buna uygun konumlanışı ve pratik çabasıyla bu misyonu Türkiye topraklarında yerine getirebilecek yegane güç olan Parti'yle daha ileriden bütünleşmektir. Sınıf mücadelesinin tüm zorluklarına rağmen uzun soluklu olabilmenin yegane koşulu budur.

Ancak böylesi bir misyonla davranan ve buna uygun bir iddiaya sahip olan güçlerimiz çalışmanın etkin ve enerjik bir öznesi olabilecek, çalışmayı daha ileri taşıyabilecek, alandaki ilerici unsurları Parti'ye örgütleyebilecektir.

Alandaki tüm güçlerimiz sadece çalışma tarzı ve düzeyine değil kendisiyle hesaplaşma sürecine de bu bilinçle yaklaşmalı, Parti'nin çağrısına bu anlamda da yanıt vermelidir.

Sınıf çalışmasında Partimiz daha güçlü!

Partimiz 2008 Kasım'ında 10. yılını geride bırakacak. 2008 yılı Partimiz için yeni bir dönemin başlangıcı, ideolojik kimliğinin sınıf kimliğiyle bütünleşmesi yolunda anlamlı ilerlemelerin sağlandığı bir dönemeç olacak. Bugün bunun güç ve olanaklarına, deneyim ve birikimine sahibiz. Zorlu bir mücadele döneminden geçerek yeni bir dönemin kapısını aralamış bulunuyoruz. Çok farklı cephelerde, çok yönlü ve zorlu çabalarla geride bırakılan bir süreçtir bu. Fakat özellikle de, Partimizin II. Kongre öncesi dönem ve sonrası süreç, sınıf çalışmamızda belirgin bir mesafenin alınması bakımından dikkate değerdir.

Bilinçli, sabırlı ve soluklu bir çabayla ulaşılan başarı

Komünistler olarak siyasal mücadele sahnesine çıktığımız günden itibaren devrimci bir sınıf partisi yaratma çabasını en temel ve en kritik bir halka olarak tanımladık. Bu tanımlamanın yapıldığı andan itibaren de Hareketimiz, bugün Partimiz, bunu başarmanın kararlılığı ve inancıyla hareket etti. Zor bir dönemin, zorlu iç ve dış mücadelelerin içinden geçerek sınıfla buluşma çabasında anlamlı denebilecek adımlar attık. Bugün ağırlıklı olarak fabrikaları temel alan bir çalışma yürütüyoruz. Partimizin çevesinde toplanan geniş bir işçi ilişki ağı mevcut. Sınıf hareketini devrimcileştirme çabasında sayısız araç ve yöntemi kullanıyoruz. Sınıfın devrimci gücünü açığa çıkarma yönünde anlamlı bir deneyim ve birikim yaratmış bulunuyoruz. Sınıf kitlesini fabrikalar zemini üzerinden harekete geçirebilecek somut politika ve taktiklere sahibiz.

Ancak bu kadarı Partimizin sınıflar mücadelesinde kendi rolünü oynayabilecek bir konuma ulaştığı anlamına gelmiyor. Henüz sınıflar mücadelesi sahnesinde etkin bir rol oynayabilmemizi sağlayacak bir maddi gücü sahip değiliz. Ama bu durum hiçbir biçimde aldığımız mesafenin tarihsel ve güncel anlamını karartmamalıdır. Zira Partimiz artık sınıfla birleşme çabasını ideolojik bir yönelim olmaktan çıkararak maddi bir temele kavuşturmuş bulunuyor. Bu başlı başına önemli bir ilerlemedir. Parti ideolojik kimlik ile sınıf kimliğinin devrimci örgütsel birliğidir. Partimiz kendini sınıf zemininde ete-kemiğe büründürme yolunda artık geri dönülemez adımlar atmıştır. Düne kadar sınıfın idelojik-politik temsilcisi olma iddiasını, bugün sınıfsal zemin üzerinden de tanımlayacak bir aşamaya vardırmıştır. Düne kadar bu kanalı daha çok ideolojik olarak temsil etme iddiamız öne çıkıyordu. Bugün ise sınıfla giderek daha güçlü ve sağlam bir temel üzerinde buluşma anlamında anlamlı adımlar atılmış bulunuyor. Partimiz ideolojik kimliğini sınıf kimliğiyle tamamlayan bir sürecin içine girmiştir.

Yine de bunun anlamını ve sınırlarını doğru bir biçimde tanımlamak gerekiyor. Zira buradaki her yanlış tanımlama, Partimizin önümüzdeki dönemi kazanma çabasını zaafa uğratabilecektir.

Net bir kavrayışa dayalı inatçı ve uzun soluklu bir çalışma

Giderek sınıf hareketine müdahale açısında daha etkin ve inisiyatifli bir rol oynuyoruz. Partimiz sınıf içindeki çalışmasını daha güçlü bir temele kavuşturduğu ölçüde maddi olarak da sınıf temsil etme iddiası somut bir içerik kazanıyor.

Partimiz bugün artık bir dizi alan ve bölgede ve daha fazla kentte sınıf çalışmasını derinleştirmiş bulunuyor. Belli başlı sanayi kentlerinde ısrarlı, sürekli, soluklu ve istikrarlı bir sınıf çalışması yürütüyor. Büyük imkansızlıklara rağmen sergilenen inatçı, ısrarlı, soluklu ve sabırlı bir çaba ancak böyle bir sonuç yaratabilirdi. 20 yıla yayılan

çabamızın ortaya çıkardığı sonuçlar bunu asgari ölçülerde başardığımızı ortaya koymaktadır. Bu düşünce sadece bize ait değildir. Sınıf hareketiyle az çok ilgilenen her kişi ve çevrenin kolaylıkla görebildiği, samimi ve yürekli olanların ise artık açıkça dile getirdiği bir somutluğu ifade etmektedir.

Açıktır ki, sınıfın devrimci tarihsel rolüne ilişkin net bir kavrayışa dayalı olan bu çabanın sonuçlarını almak yılları bulan bir süreci gerektirmiştir ve artık kendini üreten bir noktaya ulaşmıştır. Dünün ve bugünün zor koşullarında ve bir yıkım döneminin ardından inata, ısrara dayalı soluklu ve sabırlı bir çaba olmaksızın bugünkü aşamaya ulaşmak hiçbir biçimde mümkün olmazdı. Dolayısıyla ulaştığımız düzeyi bir rastlantı saymıyoruz. Bunu gelip geçici bir durum olarak da görmüyoruz. Devrimci çizgi, devrimci örgüt ve devrimci sınıf bilincinin yön verdiği bir temel üzerinden sağlanan bir ilerleme ve gelişmedir bu.

Bugün devrimci hareketin değişik kesimlerinin dikkatlerini yeniden sınıf hareketine yöneltmiş bulunuyor. Bunu da şaşırtıcı bulmuyoruz. Bir taraftan olay ve gelişmelerin zorlaması, diğer taraftan Partimizin sınıf çalışmasında katettiği mesafenin de etkisiyle dikkatler yeniden sınıf hareketine yönelmiş bulunuyor. Ancak bu yönelimin devrimci bir sınıf çizgisi temelinden ve devrimci bir programdan yoksun olduğu açıktır. Dolayısıyla, kendi içinde anlamlı olmakla birlikte, bu çabanın ne ifade ettiği ve sınırlarının ne olduğu konusunda gerçekçi olmak gerekiyor. Sınıf çizgisine ve devrimci bir sınıf programına dayanmadan bu alanda mesafe katetmek mümkün değildir. Tek başına iyiniyetli bir çabayla bu başarılamaz. Geçmiş ideolojik-teorik çizgiyle devrimci bir temelde köklü bir hesaplaşma yaşanmadan, sınıfa yönelmenin kendi başına yaratabileceği hiçbir ilerletici sonuç olmayacaktır. Böyle bir yönelimin uzun soluklu ve inatçı bir çaba olarak sürdürülebilmesi de mümkün değildir.

Çalışmayı yaygınlaştıracak hedefli adımlar!

Bir kez daha vurgulamalıyız ki, partimiz sınıf çalışması artık yeni bir döneme girmiş, çalışma belli başlı sanayi kentlerine yayılmış, sınıfı örgütleme çabasında çok değişik araç, yol, yöntem, biçim ve zeminin bir arada kullanıldığı bir faaliyet düzeyine ulaşılmıştır. Bu düzeye ulaşınada aslolan, devrimci bir sınıf çizgisi temelinde sınıf örgütlemedeki ısrarlı ve kalıcı çabalardır.

Ancak ulaşılan bu düzeyin yeterli olmadığının altını da döne döne çizmeli, bugün bulunduğumuz alanlarla kendimizi sınırlayamayacağız noktasında açık olmalıyız. Partimizin sınıflar mücadelesinde kendi devrimci rolünü oynayabilmesinin yolu sınıf içinde maddi bir güç olmaktan geçiyor. Bu açıdan, bir taraftan bulunduğumuz sınıf zeminlerinde derinleşme çabasında yoğunlaşırken, diğer taraftan çalışmanın yaygınlaştırılması yönünde daha planlı ve hedefli adımlar atabilmek durumundayız.

10. yıl sıçrama yılı olabilmelidir!

10 yılını kutlayacak olan partimiz bugün sınıf ve emekçi kitleleri içinde giderek daha çok tanır hale geliyor. Adı, ablemi, şiarları, kullandığı araç ve yöntemler daha bilinir durumda. Sınıfı örgütleme çabasındaki her somut adım ve bu temeldeki her müdahale somut karşılıklar yarattıkça, Partimiz daha da öne çıkıyor. Denebilir ki bugün, komünistler dışında hiçbir güç sınıf içinde çalışmıyor. Daha doğrusu devrimci bir sınıf çizgisinin yön verdiği planlı, hedefli ve sistemli bir faaliyet yürütülmüyor. Dönem dönem sınıf hareketinin öne çıkmasının kendiliğinden yarattığı yönelimler yaşansa da, bunlar bir kalıcılığı ifade etmiyor

Sınıf devrimcileri olarak, biriktirdiğimiz güç ve olanakları en iyi bir biçimde değerlendirerek, aldığımız mesafeyi daha ileriye taşıma doğrultusunda daha yoğun, etkin ve hedefli bir çalışma içine girebilmek durumundayız. Partimizin 10. yılını kutlayacağımız bu yılı daha planlı, hedefli ve somut kazanımlarla bütünleşen bir yıl olarak geride bırakabilmeliyiz. Her türlü imkan, araç, fırsat ve güç bu temelde harekete geçirilebilmelidir. 2008 yılı Partimiz için ideolojik kimliğinin sınıf kimliği ile daha ilerden bütünleştiği bir yıl olabilmelidir. Artık sınıf sadece ideolojik planda değil, sınıfı, sınıf kimliği planında da temsil ettiğimiz

iddiası somut bir içerik kazanabilmelidir.

Partimiz bu alanda bir ilk temeli yaratmayı başarmıştır. Gelinen yerde küçümsenemeyecek bir deneyim ve birikime de sahip bulunmaktadır. Ancak bununla yetinemeyiz. Yaratmış bulunduğumuz temeli daha da sağlamlaştırmak, geldiğimiz eşiği aşmak gibi zorlu bir görev ve sorumluluk duruyor önümüzde. Bu ise siyasal sınıf çalışmasının ve örgütlenmenin sorunlarına daha fazla yoğunlaşmayı, zayıflık alanlarımızı döne döne irdelemeyi, yolumuzu kesen zaaflara karşı kararlı bir mücadele yürütmeyi, vb. gerektiriyor. Rutinleşmiş bir çalışma tarzı bizim için en büyük tehlikedir. Yeni mevziler yaratmaya, varolanları güçlendirmeye kilitlenen etkili, yaygın ve çok yönlü bir siyasal sınıf çalışması ve bu çalışmayı yürütecek güçlerin çok yönlü eğitimi... Dar pratikçi bir faaliyet değil, ideolojik kavrayışın yön verdiği hedefli bir kitle çalışması... Çevremizde biriken işçi ilişkilerinin örgütlenmesi ve faaliyetin etkin bir parçası haline getirilmesi... Siyasal faaliyette alışılagelen yol, yöntem ve araçların ötesine geçmeyi hedefleyen, buna yoğunlaşan etkin ve yaratıcı bir çaba... Siyasal sınıf çalışmamızın deneyimlerinin döne döne irdelenmesi, kolektife maledilmesi, böylece yolaçıcı bir işlevi yerine getirebilmesi...

Hedeflerimize ulaşmamız, daha da sayılabilecek bir dizi nokta üzerinden alacağımız mesafeye bağlıdır. Çok sınırlı güç ve olanlarla geldiğimiz düzey yeni dönemi kazanmamız noktasında önemli olmakla birlikte, bugünün Türkiye'sinde görev ve sorumluluklarımızın ağırlığı düşünüldüğünde, mevcut olanı aşmak noktasında daha yoğun bir çaba içine girmemiz, iradi müdahale planında geçmiştekini aşan bir yüklenmeyi yaşamımız gerektiği konusunda yeterli açıklığı taşımak durumundayız. Güne yüklenip geleceği kazanmanın yolu buradan geçiyor.

Bunu başardığımızda, partimiz yeni dönemi de kazanarak ilerleyecektir. Türkiye topraklarında devrimci sınıf çizgisinin yön verdiği devrimci bir sınıf hareketi yaratılacak, partimiz bunun cisimleşmiş bir ifadesi olacaktır.

Dava uğruna her türlü fedakarlığa değer!

2008 1 Mayıs'ına iki hafta kala bölgemizde partimizin faaliyetini başlattık. İki haftayı bulan yoğun bir emek ve çabayla bölgemizde afişleme ve yazılamalar yaptık. Hemen ardından kuşlama eşliğinde bildiri dağıttık. Böylece partimizin doğru politik çizgisini sınıf ve kitlelerle buluşturarak, 1 Mayıs'a dönük çağrımızı oldukça yaygın bir şekilde gerçekleştirdik.

Faaliyet sırasında biraz heyecanlanırken, daha çok mutluydum. Dava adamı olmak konusunda net olduğum için, partimin faaliyetine katkı sunmak bana ayrıca güç katıyor. Dava uğrunda gerektiğinde canımı vermeye hazır bir devrimci olarak partimin açmış olduğu bayrağı bundan sonra da daha ileriye taşımayı bir sorumluluk olarak görüyorum.

Evet, bir 1 Mayıs daha geride kaldı. Türkiye'de ve dünyada 1 Mayıs kitlesel ve coşkulu gösterilerle kutlandı. İstanbul'daki 1 Mayıs'ta sermayenin kolluk güçleri panzerlerle, coplarla, gaz bombalarıyla kudurmuşluklarını dışa vurdular. Sabahın erken saatlerinden işçi ve emekçilere sert, yoğun ve aralıksız bir şekilde saldırarak, kitlelerin Taksim kararlılığını kırmaya çalıştılar. Ama kitleler militan duruşlarıyla sermaye devletine gereken yanıtı verdiler.

Sendika ağalarının ikili tutumuna ve bazı reformist akımların kaba tutarsızlıklarına rağmen, sayıları 30 bini bulan polis ordusuna karşı sokak sokak direnilmiş, militan bir direniş çizgisi sergilenerek devletin zorbalığına boyun eğilmemiştir. Devletin tüm kudurmuşluğuna rağmen, Taksim yolu defalarca zorlanmıştır. Taksim'e girilememiştir ama, girme ısrarı gösterilerek böylece sermaye devleti karşısında önemli bir politik zafer elde edilmiştir. 2008 1 Mayıs'ında sınıfın irade ve kararlılığı kazanmıştır.

Şan olsun kanıyla, canıyla, emeğiyle partiyi kuranlara!

Şan olsun Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne!

Esenyurt'tan partili bir işçi

Parti yayınlarının incelenmesi üzerine

Partinin temel değerlendirmelerinde, konferans ve kongre belgelerinde parti yayınlarının önem ve işlevine dair yalın tanımlamalar yapılmıştır. Bu konuda genel çerçevede parti saflarında belli bir açıklığın olduğunu söylemek mümkündür.

Devrimci siyasal çalışmanın temel araçlarından biri olan parti yayınları, diğer işlevlerinin yanı sıra partili kadro ve militanların eğitiminde de önemli bir yer tutar. Toplam yayın faaliyeti içinde Merkez Yayın Organı'nın bu noktada ayrı bir yerde durduğu da bilinmektedir.

Partinin düşünsel alandaki üretiminin ileri düzeyde yansıması olan MYO, teorik-ideolojik, politik-örgütsel içerikli metinlere doğal olarak geniş yer vermektedir. Ancak bunun yanısıra kadrolaşma sorunu, devrimci örgütsel iç yaşam, sınıf çalışmasının deneyimleri ve sorunları, illegalitenin ilkesel anlamı ve örgütsel-pratik gerekleri, legalitenin etkin istismarı, örgütsel güvenlik, organ işleyişi, kolektif yaşamın örgütlenmesi vb. konularla ilgili metinler de MYO'nun değişik sayılarında yer almaktadır.

Partililerinin yaşam ve mücadelelerini farklı boyutlarıyla kesen sözkonusu metinlerin, öncelikle kadro ve militanların eğitimini amaçladığı bilinmektedir.

Sorunları partinin genel siyasal gündemiyle bağlantısı içinde ele alınan bu metinler, hem kolektif faaliyeti planlayıp hayata geçiren parti organ ve kolektifleri açısından yolgösterici, hem tek tek partililerin planlı ve örgütlü bir devrimci yaşam kurabilmesi açısından aydınlatıcı ve ufuk açıcı niteliktedir.

Genellikle parti yönetiminin ya da partinin ileri ve deneyimli kadrolarının kaleminden çıkan bu metinler yoğun bir düşünsel emek sonucunda kaleme alınabilmektedir. Bu yoğun emeğe rağmen bu metinlerin öylesine bir okunup geçilmesi, yazık ki az rastlanan bir durum değildir. Partili yoldaşların MYO'yu belli bir ilgiyle izlediği gerçeğini gözardı ediyor değiliz elbette. Bununla birlikte, bir metni okuyup geçmek ile o metni özel bir dikkatle incelemek, üzerine enine boyuna düşünmek, daha da ötesi, bundan günlük siyasal faaliyetin planlanması, örgütsel yaşamın düzenlenmesi, aksayan, yetersiz kalan alanların güçlendirilmesi için yolgösterici, ufuk açıcı olan her şeyin süzülüp alınması apayrı şeylerdir.

Bu noktada, diğer metinlerin yanısıra MYO'da çıkan sözkonusu metinlere hangi gözle baktığımız, bunlara nasıl bir misyon yüklediğimiz, ne tür bir dikkatle okuyup irdelediğimiz, okuduklarımızın devrimci siyasal çalışmamıza ve örgütsel yaşamımıza nasıl yansıdığı vb. soruları karşımıza çıkar.

İstisnaları olmakla birlikte metinler genelde olumlanmakta, "sorunu çok iyi işlemiş, konuyu anlaşılır bir dille ifade etmiş, işlevsel bir yazı" gibi değerlendirmeler yapılabilmektedir. Partinin örgütlü militanları sözkonusu olduğunda bu sınırlarda bir değerlendirmenin hiçbir biçimde yeterli olmayacağı ve pratik bir yarar sağlamayacağı açıktır. Partili devrimcinin bu noktadaki ayırdedici özelliği, bu metinleri herhangi bir okur olarak değil, fakat örgütlü parti militanı olarak ele alabilmeyi başarabilmesidir.

Buradan hareketle diyebiliriz ki, metinler, gerektiğinde birkaç kez okunup tartışılarak özümseme kaygısıyla incelenmeli, faaliyetin planlanmasından devrimci yaşamın örgütlenmesine kadar somut koşullarla bağı içinde yaratıcı bir biçimde ele alınmalıdır. Örneğin yazılarda ele alınan sorunlar ışığında organ çalışmasını, bölge faaliyetini, günlük yaşamı nasıl planlarız sorusu gözden kaçırılmamalıdır. Bu özenin gösterilmediği yerde, metinlerin okunup geçilme olasılığının yüksek olduğu unutulmamalıdır.

Sözünü ettiğimiz metinler belli deneyimlerden süzülebildiği gibi, faaliyette ya da iç yaşamda karşılaştığımız sorunların irdelenmesi sonucunda da kaleme alınabilmektedir. Kimi zaman da farklı alanlardaki yetersizlik veya zorlanmalardan hareketle işlenen sorunlar olmaktadır. Örneğin bu sorunlar bir organ çalışmasındaki aksama olabileceği gibi, iç ilişkileri zedeleyen, politik düzeyi zayıflatan kişisel sorunlar da olabilir. Kimi zaman partinin dönemsel taktik politikasının yeterince kavranamamasından kaynaklanan daralmalar sözkonusu olurken, başka yerde müdahale ettiğimiz bir fabrika deneyimi de olabilir. Ya da, olanakların en verimli şekilde değerlendirilmesi noktasında iradi müdahaleye çubuk büken bir değerlendirme de, vb... Sonuç olarak, ele alınan her sorun, incelenen her deneyim partinin kolektif düşünsel birikimini geliştirerek, kadro ve militanların bu çerçevede eğitimine katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

Buradaki eğitimin bir yönü, devrimci siyasal faaliyetin yeterli ölçüde kavranamayan, önemsenmeyen ya da aksayan yönlerine dikkat çekmek, ayak bağına dönüşen bu sorun alanlarına yüklenerek çözüm üretmenin yol ve yöntemlerini saptamaktır. Diğer yönü ise, farklı alanlarda yaşadığımız iç sorunlara işaret etmek, partiye zaman ve enerji kaybettiren, hatta kimi yerde yıpratıcı sonuçlara yol açabilen bu sorunların tekrar tekrar yaşanmasının önüne geçmek, hiç değilse asgari düzeye indirmektir.

Bundan dolayı partili kadro ve militanlar, alanlarındaki faaliyeti, organın işleyişini, kolektif çalışmaya bireysel katılımlarını vb., bu metinlerin sağladığı açıklıkla gözden geçirebilmelidirler. Ele alınan konular, işlenen sorunlar organ veya kolektifin sorunlarıyla kesişiyorsa, toplantılarda tartışılıp ortak bir bilinç açıklığı sağlanabilmelidir.

Aynı yöntemi tek tek kadro ve militanlar da uygulamalıdır. İç yaşamda karşılaştığımız sorunların tarafı olan bir partili, konuyu irdeleyen bir metin okuduğunda, kendi sürecini mümkün olduğunca gerçekçi bir bakışla yeniden gözden geçirme sorumluluğuyla hareket edebilmelidir. Kendini aşma iddiasındaki bir sınıf devrimcisi bununla yetinmeyip sorunların boy vermesindeki payını saptamalı, aynı ya da benzer sorunların tekrar yaşanmasını önleyecek bir perspektifle olaylara müdahale edebilmelidir.

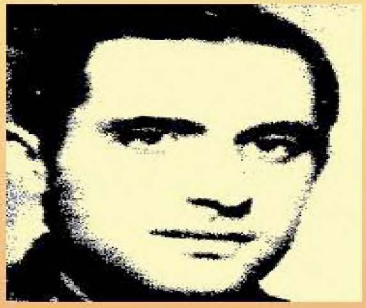
Yazık ki, sorunların çözümü her zaman o kadar kolay olmayabiliyor. Sorunların ilgili platformlarda tartışılması, MYO'da konuya dair metinlerin yayınlanması her zaman sorunların çözümüne yetmeyebiliyor. Bu anlaşılabilir bir durumdur. Zira genelde sorunlar bir metin okunarak ya da bir platformda tartışılarak çözülemiyor. Farklı açılardan ve kimi zaman döne döne örgüt platformlarında tartışılması gerekebiliyor. Ama buna rağmen benzer sorunlar yeniden yaşanabiliyor ya da saptanan eksikliklere çözücü müdahalelerde bulunulamıyorsa, bu durumun ayrıca özel bir tarzda irdelenmesi ve başka yol ve yöntemlerle üzerine gidilmesi gerekir.

Sorunların kaynağında nesnel ve öznel etkenlerin rolü olduğu gibi, çözümlerin de hem kolektif hem bireysel boyutları vardır. Nitekim bir sorun MYO'da irdelendiğinde, bunun kolektif bir müdahale olarak algılanması gerekir. Burada ele aldığımız sorunlar sözkonusu olduğunda ise, bu müdahalenin neden yapıldığını bilince çıkarmak, bunun gereklerine uygun bir pratik sergilemek parti örgütlerinin yanısıra kadro ve militanların da sorumluluk alanına girer. Farklı müdahaleler gerektiren durumlar sözkonusu olduğunda ise sorun ilgili platformlara taşınabilir elbette.

Hiçbir metnin sorunların çözümü noktasında "sihirli formül" sunması beklenemez. Buna karşın konuya dair sorunları ufuk açıcı bir yöntemle inceleyen her metin de işlevseldir. Tabii ki bunun gereklerinin muhatapları tarafından pratikte yerine getirilmesi koşuluyla...

Yiğitlikleri, fedakarlıkları ve adanmışlıklarıyla yeni kuşaklara yol gösteriyorlar!..

6 Mayıs '72'de Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan darağacında; 18 Mayıs 1973'de İbrahim Kaypakkaya faşizmin işkencehanelerinde, 31 Mayıs 1971'de Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan Nurhaklar'da; 2 Haziran '71'de Hüseyin Cevahir İstanbul'da katledildi.

Onlar '60'lı yılların devrimci kitle mücadeleleri içinde gençlik hareketinin militanları olarak yerlerini aldılar. Düzene karşı devrimci başkaldırının temsilcileri oldular. İnandıkları dava uğruna ölümü tereddütsüzce göğüslediler. Dönemin tüm diğer devrimci gençlik önderleriyle birlikte Türkiye devrim mücadelesinde bir kilometre taşı oldular. Bıraktıkları direniş mirasıyla yeni kuşak devrimcilere yol gösterdiler, hep gösterecekler.

Devrim davası, onlar gibi fedakar, kararlı ve başeğmez devrimcilerin omuzlarında büyüyecek. Davaya adanmışlığın simgesi bu yiğit devrimciler parti, devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşıyorlar, yaşayacaklar!..